

TÜRK

SOLU

**icazetli «sosyalizm»
iflâs etmiştir !**

125 Kuruş
19 Kasım
1968
Yıl: 2
Sayı: 53

EMRİNDEKİ POLİSLERLE, geceyarısı Büyük Millet Meclisini bastığı için Meclis kürsüsünde hesap vermeye çağrılan Adalet Partisi İçişleri Bakanı Faruk Sükan, kendisini savunurken, «Ben Mahkeme-i Kübra'da hesap veririm. O mahkeme hakkında hüküm verebilir» anlamında sözler söylemişti.

Şimdi de TİP Büyük Kongresi'nden sonra dinmeyen parti içi kaynaşma ile ilgili olarak ve özellikle Çetin Altan'ın suçlamaları karşısında M.A. Aybar, «Kişilerin çalışmalarından ötürü hüküm tarih verir» demektedir.

Bilincisi (Sükan), hem suçlu hem sofu bir kimsenin psikozu içinde işi öteki dünyaya havale etmektedir. Sükan'ın bu sözlerini bir rastlantı saymamak gerekir, çünkü dudaklarındaki sahte gülümsemeye rağmen, Sükan fikrindeki sağcı politikacıların işleri rahat değildir. Türk halkına karşı işledikleri günahların hesabını bir gün kendilerinden sorulacağı korkusu içindedirler. Eğer talihli iseler öteki dünyada «mahkeme-i kübrada», eğer talihsizseler bu dünyada bir Yüce Divan önünde...

İkincisi «Aybar», işi tarihe, yani daha uzak bir geleceğe havale etme kur-nazlığını göstermektedir.

Ama Aybar için, tarihten önce, Türkiye devrimcileri, Türkiye sosyalistleri hüküm vermişlerdir:

Aybar sosyalizme küfreden; Türkiye'nin sosyalizm tarihini kötüleyen ve inkâr eden; hasımlarına karşı, Amerikan emperyalizminin ideolojik ihraç malı anti-komünizmin silâhından yararlanan; en basit ahlâk kurallarını bile hiçe sayarak işbirlikçi sermaye ve feodal ağa çevrelerini temsil eden bir iktidarın baskı kuvvetlerine jurnalık eden anti-demokratik 141. ve 142. ci maddelerin gölgesinde icazetli sosyalist eylemin ortaya çıkardığı bir politikacı tipidir. Aybar, her ağzına aldığı kutsal sosyalizm sözcüğünü kirlüten bir kimsedir.

Aybar'ın son günlerde iyice açığa çıkan gerçek kimliği, kurulu düzenin bekçisi durumunda olan kurumlar tarafından daha başından beri bilinmekteydi. Arşivler, dosyalar onların elleri altındadır. Bu kurumlar 27 Mayıs'tan sonraki sola açılış döneminde solcu a-

İcazetli «sosyalizm» İflâs etmiştir!

Kimş bekçiliğini ettikleri kurulu sömürü düzeni için en az zararlı mecralara sürükleyebilmek amacıyla, kendi açılarından tehlikeli saymadıkları ve ilk «hööt» değişte yelkenleri suya indirecek olan göstermelik bir «lider» aramışlardır. Ve bu sahte «sosyalist lider.» Aybar'ın şahsında bulmuşlardır. Üçü polis ajanı olduğu resmen tesbit edilmiş, 12 sendika yöneticisinin (ki bunlar Menderes zamanında, Brown'un menejerliğiyle sivrilmiş sendika liderleriydi) küçük partilere şans tanıyan yeni seçim kanununun kabulünden sonra kurdukları TİP'in liderliğine Mehmet Ali Aybar'ı oy birliğiyle seçmeleri bir raslantı değildir. Mihri Belli'nin toprak reformunu savunan ihmli bir yazısından ötürü Harbiye'nin tecrit hücrelerine atıldığı, ünlü yazar Aziz Nesin'in sudan bir sebeple aynı ka-

dere uğratıldığı bir dönemde, Aybar'a bir parti lideri olarak sosyalist eylemde bulunma imkânlarının tanınmasını olağan saymak için devrimci uyanıktan nasibi olmamak gerekir.

Ve şimdi, Aybar balonunu şişiren çevreler, bu balonun söndürülmesine göz yumma eylemindedirler. Aybar'a «Hööt» denmiştir ve Aybar yelkenleri suya indirmiştir. «Hürriyetçi Sosyalizm», «Türkiye Sosyalizmi», «Gülyüzü Sosyalizm» gibi, iki sosyalist broşür okumuş olan bir delikanlının bile gülinç bulacağı demagojiler, statükoya bağlılık andı içmeler hep bu yelken indiriminin belirtileridir.

Ve şimdi Aybar ve kliniğinin, sosyalizme düşman olan güçlerin çıkarlarına uygun olarak, sosyalist safhalarda meydana getirdikleri kargaşalık son haddine varmış bulunmaktadır. Her kafadan bir ses çıkmaktadır. Sosyalist safhalarda tam bir anarşi hüküm sürmektedir. Bu kargaşılığa bir an önce son vermek için kendisine düşen görevi yapmak her namuslu Türk devrimcisinin görevidir. 141. ve 142. maddeler gölgesinde icazetli sosyalizm iflâs etmiştir Türkiye'de. Ve bundan sonra kimse, Aybar'a başrolü oynatılan oyuna benzer bir oyunu sahneye koyamayacaktır. Aybar artık bir siyasi ölüdür diye, suyu sıkılan ve tarihin çöktüğüne atılan bir limon kabuğudur diye, aynı rolü tekrarlamaya özenenler varsa, çok yazılmaktadırlar.

Herkes şunu iyice anlamalıdır:

1 — Türkiye'de sosyalist akım, ancak bilimsel sosyalizme dayanan (lafıta değil eylemde dayanan) gerçek bir sosyalist akım olabilir. Yoksullar ülkesi olan Türkiye'de zengin Batı toplumlarının oportünist akımları için gerekli iktisadi temel yoktur. Türkiye'nin yarım yüzyıllık sosyalizm tarihi bu gerçeki kanıtlar.

2 — Türkiye'de sosyalist akım, hava da, köksüz bir akım olamaz. Mutlaka Türkiye'nin sosyalizm tarihine dayanmak zorundadır.

3 — 141. ve 142. maddeler, seçim kanunu, partiler kanunu v.s. gibi anti-demokratik kanunlar gölgesinde bir sosyalist akımı gerici güçlerin hazırladıkları bir ortamı olup bitti sayan bir «sosyalist» örgütü bundan böyle Türkiye'de kimse ciddiye almıyacaktır.

4 — Türkiye'de sosyalistler, Aybar ve şürekâsının, eylemde oportünizm ve yılgınlık, lafta sol gevezelik biçiminde beliren ihanetlerinin b'incindedirler. Onun için Türkiye'de sosyalist akım ancak sosyalizmin biliminin emrettiği gibi bütün güçleri emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleştiren ve devrim yolunda ilk adım olarak millî demokratik devrim sloganı, «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» sloganı altında her içtenlikle, «Türkü» diyeni toplayan bir akım olabilir.

Türk Solu'ndan Okurlara

Türk Solu elinizdeki sayıyla 2. yılına girmektedir. Ardımızda gazetecilik yönüyle belki zayıf, fakat devrimci mücadelede sarsılmaz bir inancın ve doğru bir devrimci görüşün belgeleriyle dolu 52 sayı bıraktık.

Türk Solu, 52 sayı çıkabilmek için, sayfalarını bir avuç inancı devrimcinin geceli gündüzlü çabalarıyla doldurdu. Ve gene 52 sayı çıkabilmek için, devrimci bir kitlenin malî imkânlarını zorladı. Ama Türkiye'de «tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye» şiarının güçlü ve sarsılmaz bir inançla haykırabilmesi ancak böyle mümkün oldu.

Türk Solu çıktığı günden itibaren çeşitli zorluklarla karşılaştı. Bu zorlukların en dikkate değerisi ise, TİP yönetici klüğünün örgüte empoze ettiği boykottu. Bu empoze TİP bünyesinde yer alan, henüz yeterince bilinçlenmemiş üyeler üzerinde gerçekten etkili oldu. Ve okur sayımızı bu yüzden güçlükle yükseltebildik. Ama herşeye rağmen yükselttik.

Bugün birinci yılımızı doldurmuş bulunuyoruz. Yeni yılda yeni bir biçimle karşınıza çıktık. Bu yeni biçim içinde muhtevayı da kuvvetlendirmek için elimizden geldiğince çalışacağız. Ama bu konuda en büyük yardımcı hiç şüphesiz ki sizlerin ilgisi ve desteği olacaktır. Bu ilgi ve desteği gerçek devrimcilere yarasır biçimde aktif olarak sağlatacağımıza eminiz.

Derğimiz yeni şekliyle 125 kuruş olmuştur. Abone fiatı, yurt içinde yıllık 40 liraya, yurt dışında ise bu fiyata posta ücreti de eklenerek Avrupa için 80, Amerika için 170 liraya çıkarılmıştır. Bu artışlar malî zorunlukların sonucudur.

Değerli okuyucular;

Dergi ile sizler arasındaki bağı geliştirebilmek, sizlerin de katkıda bulunmanızı sağlamak amacıyla bundan böyle bu sütunlarda sizlerden aldığımız mektup ve yazıları yayımlıyacağız. Pek tabii gönderilen bütün mektup ve yazıları yayımlamak imkânı yoktur. Bu konuda objektif olmaya çalışarak seçimler yapacağız. Böylece okuyucunun sesini de mümkün olduğu kadar duyurmaya çalışacağız.

Bütün okuyucuları, Türk Solu'na abone ve yeni okuyucu kazandırma çabasına çağırır, devrimci mücadelelerin de başarılar dileriz.

BORA GÖZEN

İLÂN

Demokratik Devrim Derneğimiz olağan Genel Kongresi 23 Kasım Cumartesi 9.30 da Dernek lokalinde, nisap temin edilemezse 24 Kasım Pazar günü Saat 9.30 da Dolapdere Çit iki düğün salonunda yapılacaktır. Bütün üyelere duyurulur.

Demokratik Devrim Derneği
Merkez Yönetim Kurulu

Kongre Gündemi

1. Açılış ve yoklama,
2. Kongre Başkanlık Divanı seçimi,
3. İstiklâl Marşı; Atatürk ve Devrim şehitleri için saygı duruşu,
4. Komisyon seçimleri (Tüzük, Gençlik ve İşçi sorunları ile ilgili komisyonlar),
5. Raporlar üzerinde tenkitler ve teklifler,
6. Tenkitlere cevap,
7. M.Y.K.'nin ibrası,
8. Komisyon raporlarının kararı bağlanması,
9. Seçimler:
10. Kapanış.

Türk Solu ve Millî Demokratik Devrim

Suphi Karaman

«Ülkemiz bağımsız ve demokratik bir ülke olmadan Sosyalist devrim gerçekleşemez. Millî, yani Amerikan emperyalizmine karşı, demokratik, yani feodalizme karşı savaş!»

Türk Solu dergisi, bu sayısı ile, ikinci yılına girmektedir. Millî Demokratik Devrimi amaç edinen Türk Solu, ilk sayısından beri, tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye için emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı devrimci dayanışma ulusal güçbirliğini şiar olarak yürütmüştür. Gerçek demokrasi, halkı kendi iradesinin tatbiki ile, mutluluğa götürecektir. Milli iradenin biçimsel değişimden arınıp egemen kılınması yoludur. Bu bir düzendir. Demokrasinin soyut kavramlardan sıyrılıp somutlaştığı bir düzen.

Ancak bu düzenin bazı ön koşulları vardır. Gerçekten demokratik düzenin tam bağımsızlık olmadan kurulamayacağı ve yürütülemediği inancı kesindir. Tam bağımsızlık olmadan demokratik yönetimin ipotek altında bırakılmadığını söylemek mümkün değildir. Yabancı kapitalist çevreler ve yerli işbirlikçileri, karmakarışık bir ekonomik sistemin aracılığı ile, ulusal bağımsızlığı etki altında bulunduran ipotek yaratıcılarıdır. Kurdukları sömürü, demokratik yönetimi yozlaştırarak, ulusal egemenliği zedelemektedir. Kapitalizmin emperyalizmi, bağımlılık ve demokrasi dışı yönetim, bir kısır döngü halinde, birbirlerini kovalamaktadırlar.

Kapitalizmin emperyalizmi yok edilmedikçe ulusal bağımsızlık elde edilemeyecektir. Ulusal bağımsızlık elde edilemeyince de demokrasi dışı yönetim yok edilemeyecektir. Kısır döngüde bu, dış etkenlerden içe doğru oluşumun yönüdür.

Bütün bu nedenlerle, devrimci dayanışma cephesinin savaşı tam bağımsız bir ülke için, gerçekten demokrasi için olarak iki başlı yürütülecektir. Antiemperyalist savaşla tam bağımsızlığa, işbirlikçi ve feodal düzenine karşı savaşla da gerçek demokrasiye ulaşılabilecektir. Her ikisi için birden yapılan eylemin adı

Millî Demokratik Devrimdir. Türk Solu'nun, solda bulunan bütün güçlerin görevi millî demokratik devrimi gerçekleştirmektir. Anayasa özgürlüklerinin korunması, halkın devrimlere inandırılması ve devrim isteğinin halka indirilmesi millî demokratik devrim için yapılacak savaşın ilk aşamasıdır. Toplumun mutluluğa ulaştırılması, çağış yaşama koşullarının elde edilmesi ancak bundan sonra gelecektir. Anayasa özgürlükleri kullanılarak elde edilecek geniş tartışma olanaklarında, çeşitli yurt sorunlarının toplum yararına olan ilişkilerini eleştirmek, doğruyu bulmak, iyi olana yönelmek mümkün olacaktır. Çoğunluğun demokrasi kurallarının şursuz uygulayıcısı olması önlenerek kendi kaderine sahip çıkması sağlanacak ve çıkarıcı davranışların toplumdaki gizlenmesine imkân kalmayacaktır. Köylü ve işçi çoğunluğu, kapitalist yoldan kalkınma hayali peşinde olan siyasi örgütlerin kendi yararı ile çeliştiğini farkedecek, işbirlikçi sermayenin evlenmelerinin millileştirilmesinden ve toprak reformundan yana olacaktır.

Türkiye'de millî demokratik devrimin sorunları ve izleyeceği yol, yurdumuzun ve toplumun içinde bulunduğu gerçeklerden çıkarılacaktır. Toplumun ilerlemesine engel olan nedenlerin tarihsel niteliği, yapı ve jeopolitik icaplar uygulanacak metoda millî bir karakter vermektedir. Millî demokratik devrim için ilham kaynağımız halkımızdır. Yaşantısı ve yurdumuzun gerçekleridir. Toplum yararı bu yaşantıdan ve bu gerçeklerden çıkarılacaktır.

Doğru devrimci eylem çizisi, ancak Türk toplumunun içinde bulunduğu durumun doğru incelenmesi yolu ile bulunabilecektir. Bu durum ve tablo dehşet vericidir. Bu tabloda yarım milyon köylü ailesinin topraksızlığı, bir buçuk milyon çiftçi ailesinin toprak yetersizliği vardır. Hızla artan nüfus, büyük şehirlere doğ

ru gittikçe çoğalan göç, bu şehirleri çevreleyen gecekondu sorunu, artan işsizlik vardır. Dış ticaretin sınırlı sayıda komprador tüccarının elinde bulunması, bu yüzden ve yabancı sermayeden ötürü millî sanayinin kurulmaması, dış ticaret dengesinin gittikçe bozulması, dış borçlanmaların hızla artması, tefecilik ve tarım kesimindeki sömürü düzeni durumu ağırlaştırmaktadır. Yapılmakta olan işler halkın mutluluğunu sağlayacak dengeli bir gelir dağılımı yerine zengini daha çok zengin etmeğe yaramaktadır.

Millî Demokratik Devrimin amacı bu bozuk düzeni değiştirip ulusal kalkınmanın yollarını açmak ve halkı mutluluğa ulaştırmaktır. Demokratik özgürlükleri ve Anayasanın tanıdığı hakları sonuna kadar emekçi halkın yararına kullanmak ilk demokratik eylemdir. Emperyalizme ve işbirlikçi sermaye çevrelerine karşı dış ticaretin, bankacılığın, sigorta şirketlerinin millileştirilmesi, feodalitenin yıkılması, toprak reformu millî demokratik devrimin şiarlarından. Bunlar elde edilince tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye kurulacak, toplum yararı emperyalizm - işbirlikçi sermaye - feodal ağa üçlününün saldırısından kurtulacaktır. Ekonomik baskıdan arınarak hürleştirilmiş oylar, artık, çıkar yarışmalarının onaylayıcısı değil, halkın mutluluğunun aracısı olacaklar ve gerçek demokrasinin faziletini egemen kılacaklardır. Milyonların hür oyu serbest irade ile sandığa girmek ve oradan sadece toplumun yararı için çıkmak olanağına kavuşacaktır.

Bu amaçlar ve inançlar içerisinde Millî Demokratik Devrim yarın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'si yolunda yürütülmektedir. 1961 Anayasasının kapsamı bu yolun yürüncesidir. Gelecek günler bu yolda yürüyenlerin, devrimcilerin ve gerçek milliyetçilerin olacaktır.

olaylar

İnönü, Kendi Kontrolünde olmazsa
ordunun reaksiyonundan
Demirel kadar değilse de
yine de tedirgindir.

İnönü ve Ecevit

11 Kasım tarihinde İnönü, Ankara'da Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde bir konferans vermişti. Millî Mücadeleden, Lozan'dan, Sovyetler'le ilişkilerden genel olarak dış politikadan, Nato'dan vb. bahsetmişti. Konuşmasını günlük iç politika çekişmelerinin üstünde tutmakla beraber son tahlilde politika yapmıştı. Bir ana muhalefet (!) partisi liderinin üniversitelere gidip en ufak bir tepki ile karşılaşmadan enine boyuna iç ve dış politika üzerine konuşmalar yapması CHP ile AP arasında tam bir «bahar havası» estiğinin kesin kanıtıdır. Acaba AP lideri de benzeri ziyaretlere başlayıp, talebeyi yatıştırmakta İnönü'ye yardımcı olacak mıdır? Sanmıyoruz. Süleyman Demirel böyle bir şeye teşebbüs edip, talebelere nutuk çekmeye kalksa, ya hepsi birden yerlere yatıp gülme nöbeti geçirecek veya kendisi çok zor durumlara düşüp, toplum polisinin himayesinde kalabalıktan sıyrılmanın yollarını arayacaktır.

Huzurun temini için AP'nin yaşlanmış CHP liderine ihtiyacı vardır. Örneğin İnönü'nün yerine Ecevit aynı işte görevlendirilse, AP derhal parti liderleri üniversiteye politika sokuyor diye homurdanmaya başlayacaktır. AP, DP'nin kuşkusuz bir devamıdır ama, Menderes İnönü'yü «milî münafık» ilân ettiği günlerde a'şağı olmuştur. Bir de şu var, son seçimlerde AP içindeki Bayrak taraftarlarının bağımsız aday olarak sağladıkları başarı, ve AP içinde yarattıkları hizipler, müstak'ıl bir gazete ile çıkmaları, Demirel'i ürkütmüş olabilirdi. Yıllardan beri tahrik edilen dini irticaa eski demokratlar pekâlâ daha tutarlı bir alternatif olabilirdi. İnönü'ye en fazla oy kaybettiren örgütler de bunlardı. Örneğin Din Görevlileri Yardımlaşma Dernekleri Federasyonu 1966 yılında yayınladıkları bir bültende İnönü'ye karşı politik ithamlarda bulunmuşlardı. Federasyon yöneticileri bu yüzden tam beşer lira para cezasına çarptırılmışlar, ve bu şekilde hak yerini bulmuştu. Ama öğreniyoruz ki, şimdi federasyon yöneticilerinin hakkında bir de dine politikayı âlet etmekten davâ açılmış ve 4. Asliye Hukuk Mahkemesine intikal eden dava sonucu federasyon kapatılmıştır. Federasyon deyip geçmeyelim 360 tane derneği ve 60,000 üyeyi temsil ettiğini gazeteler yazıyor. Aynı federasyon yöneticileri bu suçu yalnız İnönü'ye karşı değil, aynı zamanda o devirdeki Devlet Bakanı Refet Sezgin'e karşı da işlemişlerdi.

Sonra, bu ve bunlara benzer dini politikaya âlet eden dernekler ve basın organları orduya karşı da fütursuzca çıkışlar yapmakta ve Başkumandan Atatürk'e aralıksız hücumlarda bulunmakta, orduyu da satılmış amaçlarının açmazına sokmak için çaba harcamaktadırlar.

İnönü, kendi kontrolünde olmazsa, ordunun reaksiyonundan Demirel kadar değilse de yine de tedirgindir. Özellikle «ordu gençlik elele» sloganları Demirel'le İnönü'yü bu bakımdan daha da yaklaştırmaktadır.

İnönü'nün Hukuk Fakültesindeki tutumu, yukarıdaki yorumumuz açısından daha da anlamlı. O burada «aşırı sol da, aşırı sağ da kendi etkilerini kazanın içinde yürütmeye mecburdurlar. (.....) Siyasî iktidarlar, her nevi irticaa karşı sol irticaa ve sağ irticaa karşı taraf tutmadan memleketin huzurunu yürütmek mecburiyetindedirler» demektedir.

Sol irtica sağ irtica gibi uyduruk deyimlerin eleştirisini bir tarafa atarsak, İnönü, hâlen siyasî irtica saflarında Demirel'le güçbirliği içindedir. Bu öyle bir güçbirliğidir ki, son genel kongrede yanaklarından öptüğü Ecevit bile, kendisinden kenar gezmek zorunda kalmaktadır. 13 tarihli Cumhuriyet'e İzmir de verdiği demeçte Ecevit aynı konuda İnönü'ye karşı çıkıyor: «Yakın zamana kadar Türkiye'de aşırı sol akımlar için — kökü dışarda — deyimini kullanılmıydı. Şimdi aşırı sol akımların kökünün dışarda bulunduğu şüphelidir. Öyle olsaydı, bu konuda çok hassas bulunmak iddiasında olan AP iktidarı bunun delillerini çoktan ortaya koyardı. Ama aşırı sağcı akımların, şeriatçı akımların, Türkiye'yi bir islâm birliği içine sokma hevesinde olanların, maddî ve manevî köklerinin dışarda olduğu açık belirtileriyile görüldüğü halde, iktidar bu konuda hiçbir tedbir almak, bir araştırma bile yapmak, araştırma yaptıysa, sonuçlarını açıklamak ihtiyacını duymamaktadır.»

İnönü, Ecevit'le bu konudaki farklı tutumuna rağmen, bahar havasının daha da ısınmasında fayda görüyor olabilir. Ama Amerikalı dostlarımız (!), İnönü'nün kendilerine karşı hayırhah bir tutum takınmadan, Demirel'le sarmaş dolaş olmasını hoş karşılamaz. Demirel'in de sebep-i feyz-i ve velî nime-ti'ne karşı nankörlük edecek tiyette bir kimse olmadığı deneylerle doğrulanmıştır. Bir an için Demirel'in asilik ettiğini farzedelim. AP içindeki diğer Demirel'lerin kıtlığına kıran mı girdi?

AP ve Petrol

Enerji Bakanı Refet Sezgin AP, Çanakkale İl Kongresi'nde yaptığı konuşmada, Mobil şirketinin Silvan bölgesindeki arama ruhsatını iptâl etmek üzere harekete geçtiklerini söyledi. Çünkü bu bölgede Mobil, ruhsatı olduğu halde petrol arama çalışmalarında bulunmuyordu. Sezgin «Bizi daima Türkiye'nin petrolünü yabancı şirketlere peşkeş çekmekle suçlamaktadırlar. Fakat yanılmaktadırlar» diyerek partisinin millî servetlere her zaman sahip çıktığını böbürlenerek anlattı. Anlaşılan Refet Sezgin artık partisine oy veren vatandaşların da birçok şeyler sezdiğinin telâşi içindedir, partis'nin yabancılarla işbirliğini inkârı çalışmaktadır. Türk kamu oyu artık AP, yöneticilerini bile böyle konuşmalarla mecbur bırakmaktadır.

Yabancı sermayeye güler yüz göstermiş olan koalisyon devri bakanlarından CHP'li Fethi Çelikbaş zamanında olduğu gibi AP iktidarı boyunca da yabancı şirketlerin petrol arama çalışmalarını asgariye indirdikleri bilinmektedir. Buna karşılık Türk petrolü konusuna ilgi gösteren Cumhurbaşkanı Gürsel zamanında, durumlarını sağlamlaştırmak için petrol şirketlerinin yeni kuyuları büyük propaganda ile açtıkları hatırlanmaktadır.

Geçen hafta Refet Sezgin, yabancı petrol şirketlerine karşı hassas oldukları demagojisini yaptığı gün, yabancı sermaye için meclise bir genel görüşme önergesi verildi. Giresun milletvekili Kudret Bosuter (CHP) önergesini açıklamak üzere yaptığı basın toplantısında yabancı sermayenin yatırım yaptığı

ÇADIR

İşçi Partisinden Şaban Erik'in bir esprisi:

«Ez bu fikirlerle sosyalist bir devlet değil, çadır bile kuramayız!»

Doğru!

Altı yüz yıl önce «Cihangirâne bir devlet çıkardık bir aşiretten» ama, koskoca bir işçi sınıfından bir İşçi Partisi kurulamıyor bugün. Dedelerimiz aşiretten geldikleri için hiç olmazsa bir çadır olsun kurabiliyorlardı. Görüyoruz sosyalist devlet kurmak isteyen alaturkacı sosyalistlerimiz!...

Şimendifer saati gibi birbirlerini kurabiliyorlar ancak!...

R.I.

İşte!
Kuzey Vietnam ve
Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin
saygı görmesinin ana nedeni:
Verdikleri kavgada haklı olmak.

olaylar

Vietnam'da

kurumların, yerli kredi kaynaklarından yerli kurumlara oranla iki misli kredi aldığını, ihracatı arttırmadığı gibi ithalât ikamesinde de bir etkisi bulunmadığını, 1966 yılına kadar gelen 500 milyon dolarlık yabancı sermayenin 600 milyon dolar kâr transfer ettiğini açıkladı. Bosuter, yabancı sermayeyi Teşvik Kanunundan yararlanarak yurdumuza gelen yabancı sermayenin Türkiye'de «ekonomik üsler» kurduğunu belirtmektedir.

Yabancı sermaye konusunda AP'nin eli kolu bağlıdır, halkın karşısına çıkacak yüzü yoktur. Koalisyonlar devresinde iktidara ortak olmuş diğer partilerin de bu konuda sicili bozuktur. Partili, partisiz bütün millî güçlerin emperyalizmin, yerli işbirlikçilere dayanarak kurduğu ekonomik üsler olduğu gibi askerî, siyasî ve kültürel üsler karşı çıkmak partili partisiz bütün yurtseverlerin borcudur.

Komünist Manifesto toplandı

Bilim ve Sosyalizm Yayınları Sahibi Süleyman Ege geçtiğimiz hafta içinde savcılıkça tutuklanmak istenmiş fakat, önce sorgu yargıçlığınca, daha sonra da Nöbetçi Asliye Ceza Mahkemesince bu istek reddedilmiştir. Süleyman Ege yayınladığı Komünist Manifesto'dan ötürü komünizm propaganda sı yapmakla itham edilmektedir.

Bilindiği gibi Komünist Manifesto şimdiye kadar bütün yabancı dillere çevrilmiştir.

Miting ve yürüyüş

«İŞSİZLİK VE PAHALILIKLA SAVAŞ DERNEĞİ», 30 Kasım Cumartesi günü saat 13.00 de Beyazıt Meydanında başlayacak büyük bir miting ve yürüyüş tertip etmiştir.

Halkımızın, miting ve yürüyüşe geniş ölçüde katılmasını sağlamak için çeşitli semtlerde sohbet toplantıları yapılmaktadır. 17 Kasım Pazar günü; Zeytinburnu, Yeşiltulumbada bir sohbet toplantısı daha yapılacaktır. Dernek ayrıca, yürüyüşle ilgili duvar afişleri, halka bildiriler, yürüyüş sırasında, şimdiye kadar rastlanmamış biçimde halkımızın işsizlik ve pahalılık derilerini somut olarak gözler önüne sererek orijinal espriler hazırlamaktadır.

Bütün dünyanın ümitle beklediği Paris dörtlü barış görüşmeleri, Saygon yöneticilerinin menfi tutumu yüzünden bir türlü başlamamaktadır. Hafta içinde durum ilgi çekici gelişmeler gösterdi.

Güney Vietnam hükümeti, barış görüşmelerinin, Kuzey ve Güney Vietnam arasında yapılmasını teklif etti. Onlara göre «istilâcı» kuzey ile «mahlûm» güney'in karşı karşıya oturması normaldi. Birleşik Amerika ile ilüzum görülürse diğer müttefikler güney delegasyonuna Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi, (FLN) işe «Hanoi'nin yardımcı kuvvetleri» etiketi altında kuzey delegasyonuna katılabilir. Gerçekleri bu kadar hayasızca tahrif eden bu teklif, Paris'teki Kuzey Vietnam delegasyonu başkanı Xuan Thuy'dan derhal hak ettiği cevabı aldı: «Toplantı dörtlü olarak tertiplenmiştir. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti, FLN, ABD ve «Saygon otoriteleri». Eğer Saygon otoriteleri ve ABD, bir delegasyon içinde birleşmek istiyorlarsa bu onların bileceği iş. O

zaman konferans üçlü olur. Fakat herhalde Saygonla ikili görüşme düşünülemez.»

Böylece dünya halk oyu önünde bir defa daha gülünç duruma düşürülmüş olan Saygonlu generaller bu açıklamayı tekzip ederek kendilerini kurtarmaya yeltendiler. Fakat çabaları boşunaydı. Çünkü herkes biliyor ki onlar Vietnam da gerçek bir kuvveti temsil etmiyorlar, kendi öz halklarının değil Amerikanın dayanağına güveniyorlar. Hem haksızdırlar, hem de güçsüz. Bunun için demeçleri hafif kalacaktır, alaya alınacaktır, her çatışmadan daha da küçülmüş olarak çıkacaklardır. Bu kez e-fendileri Amerika'ya karşı çıkmak cesaretini gösteriyorlarsa bu da Amerikan seçimleri sonucundaki değişiklikten ümitlenmelerinden geliyor.

Tam tersine Kuzey Vietnam ve Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin her davranışı saygı görecektir, her sözü dünyanın öbür ucundan ses getirecektir. Çünkü onlar, hem dâvalarında haklıdırlar, hem de bu haklı davayı en doğru şekilde sonuna kadar savunmaktadırlar. Bugünkü itibarlarını kuru lâfla değil, «namlunun ucundan» kazanmışlardır.

AYIKLA PİRİNCİN TAŞINI

İzinde!

İki kanadı da sıkı sıkı kapalı bir kapı... Üstünde bir yazı: Atatürk İnkilâbı Müzesi... İnkilâbın müzeliği olabileceğini göstermek için düzenlenen bir müze olacak burası!

Günlerden 10 Kasım... Ve kapı sıkı sıkı kapalı... Önünde bekleyen beklenen... Nerde müze yöneticileri?... İzinde!... Yemek için çıkmışlar. Saat biri yirmi geçiyor, müzeciler görünürlerde yok... İzinde... Nutuklara gelince hep izindeyiz Atatürk'ün... Parti başkanları izinde... Rektörler, dekanlar izinde... Genel Müdürler, müdürler izinde! Müze yöneticileri de izinde işte!...

Tedbirsizlik

Ne gelirse başımıza hep tedbirsizlikten geliyor. Kış ortasında buğdaysız mı kaldık, tedbirsizlikten... Camsız mı kaldık, tedbirsizlikten... Demirsiz mi, çimentosuz mu, hep, hep tedbirsizlikten.. Şimdi de kömürsüz kalyormuşuz, Ama, hiç korkmayın, tedbir alıyorlarmış yetkililer! Eğer tedbir alınmazsa kömür

rıfat ılgaz

İthal etmek zorunda kalacakmışız?

Anlaşıyor ki camdan, demirden, çimentodan, buğdaydan önce bize tedbir lazım, tedbir! Barış ilk ağız onu getirtsek dışardan!

Göstermelik

Manşî altından geçecek bir tünel hazırlanıyor mu... İngiltereyi Avrupa'ya bağlamak için!

Boğaz'da da bir tünel kazıp iki kıtayı birleştirebilir miyiz diye düşünmenin boşuna. Yerin altındaki tünel bize hiç gelmez! Göstermelik asma köprüler isteriz biz. Öyle köprüler ki Barbaros parkında, Üsküdar'da, Kuzguncuk'ta, Beylerbeyi'nde, Çengelköy'de, Bebekte, seçim nutukları çekerken, «Köprüler yaptırıldı gellip geçmeye!» diye parmakla gösterebilmeliyiz!

TIP

3. büyük kongresi

«Son günlerde eylemsizliğimizi ve teorik noksanlığımızı
«Aman faşizm gelir» sözleri ile önlemeye çalışır olduk.
Faşizmin gelmesi için bazı objektif şartlar varsa
biz istesek te istemesek de faşizm gelir
sosyalist örgütün görevi
ortalığa korku yaymak,
olayları durdurmaya çalışmak değildir.»

«Sendikacılar işçi olduklarını ileri sürüyorlar.
Hacı Ömer de
duvarda asık olan semerini
gelene geçene gösterir ve ben vaktiyle hammaldım
derken
ne kadar göz boyuyorsa,
Sendikacılar da biz işçiyiz derlerken
o kadar bizleri aldatabilirler.»

9 Kasım Cumartesi günü TIP, 3. Büyük Kongresi Ankara'da Selim Sırrı Tarcan Spor Salonu'nda çalışmalarına başladı. 304 delegenin 251'i kongreye gelmişti. Kongre kapanırken, yani 4. gün olan 12 Kasım 13'e bağlayan son gece, bu sayı 120'lere, hattâ daha aşağılara düşecekti. Çetin Altan'ın kongre başkanlığına seçilmesinden sonra, gündemin birinci maddesi gereğince Genel Başkan Aybar iki saat süren açış konuşmasını yaptı. Bu konuşmasında Aybar, yeni hiç bir şey söylemedi. Bildiğimiz malûm görüşlerini anlattı. Aslında delegeler ve dinleyiciler, merkez yöneticileri arasında meydana gelen ve 28.9.1968 tarihli genel yönetim kurulunda açığa çıkan, 16.10.1968 tarihli Merkez Yürütme Kurulu ile 26.10.1968 tarihli olağanüstü Genel Yönetim Kurulu toplantılarında alevlenen ve kamu oyuna aksetmiş bulunan anlaşmazlıkları merak ediyorlardı. Bu sebeple Aybar'ın klâsik konuşmaları kimseyi ilgilendirmiyor, ortalıkta sinirli bir hava esiyor; herkes anlaşmazlığın kongreye nasıl getirileceğini merak edip duruyordu. Aybarın konuşması b'tince hesapları tetkik komisyonu ile teklif maddeleri komisyonu kurularak öğle tatiline geçildi. 14.50 de tekrar toplandı. Beklenen olay oldu. Kongre Başkanlığına Sadun Aren grubu tarafından 70 imzalı bir önerge verildi. Bu önerge ile büyük (!) yöneticiler arasındakî görüş ayrılıkları, müstakîl bir gündem maddesi halinde görüşülme olanağı kazanıyordu. Böylece «Büyük Kongreye bu iş getirilmeyebilir» diyenlerin tahminleri boşa çıkmış oluyordu. Herkes bu civcivli anı bekleye dururken, genel yönetim kurulunun 2 yıllık çalışma raporu okunmaya başlandı. Rapor 94 sayfalık kitap halinde idi; delegelere kongre sabahı verilmişti. Okunması 15 den 19'a kadar 4 saat sürdü. Atlava atlaya okundu. Hemen hımsa dinlemedi raporu. Delegeler, bilhassa

yöneticiler, salonda ve antrede dolaşır durdular. Kongre bir ana baba gürûhi halindeydi. Aslında rapor bir çalışma raporu değil, yurt ve dünya olaylarının teorik bir incelemesi biçimindeydi. Nitekim ertesi gün rapor üzerinde görüşme açıldığında söz alan delegelerin büyük çoğunluğu raporun önceden kendilerine verilmediğini ve raporun çalışma raporu olmadığını yana yakıla diğere getireceklerdi. Cumartesi günü 19 da kongre tatil edildi. 10 Kasım Pazar günü saat 10 da tekrar çalışmalarına başlayan kongre, ilk iş olarak tüzüğün 14 cü maddesi ile ilgili bir değişiklik teklifini incelemek üzere «Tüzük tâdil komisyonu» seçti. Bundan sonra rapor üzerinde eleştirilere geçildi. Gündemin bu maddesinde 51 delege söz aldı. İlk konuşmayı Hatay delegesi Ali Göçmen yaptı. Merkezin teşkilâtla ilgilenmediğini, illerle temaslarında daima araçlar kullandığını, tabana kıymet vermek ve itimat etmek gerektiğini anlattı. Avukat Ali Yaşar'ın tekrar partiye girmesi için yapılan müracaatın uzun zamandan beri neden savsaklandığını sordu.

Bundan sonra söz alan İSTANBUL DELEGESİ METİN BİLGEN, Kongrenin çok kritik bir döneme rastladığını, eleştiri havasının partide yeni yeni ortaya çıkmaya başladığını, bundan korkmamak gerektiğini söyledi. Kritik ve otokritik konusunda Malatya kongresinde açık oylama yapılırken Aybar'ın alevhte oy kullandığını hatırlatarak bu davranışı kınadı. Yalnız Aybarın değil, merkez yöneticilerinin de tartışma ve eleştiriden rahatsız olduklarından yakındı.

Parti içinde tartışma olanakları olmayınca tartışmanın ister istemez parti dışına kaydığını, bugün partimizde yönetici olmak için aranan şartın susmak, oturmak evet efendimci olmak biçimine büründüğünü anlattı. Parti içi eğitim sorununa da değinen Metin

Bilgen, bu konuda şunları söyledi: «Partimizin gücü üye sayısından çok, aldığı oydan çok, yetiştirdiği militan sayısı ile ölçülmelidir» Disiplin meselesinden üyelerin eyleme sokulmasının anlaşılması gerektiğini, parti çalışmalarına katılan üyelerin bugün onda bir nisbetinde olduğunu, kongrelerin sönük geçtiğini anlattıktan sonra, «Bütün bunlar partimizin üyeleri üzerinde ağırlığının olmadığını gösteriyor» dedi. Çalışkan üyelerin haysiyet divanına verilerek partiden uzaklaştırıldığını, bunun partide kalan aktif üyelerin her ihtimale karşı pasif kalmayı ve susmayı tercih etmeleri sonucunu doğurduğunu belirtti ve partinin toplayıcı olmadığını söyledi. «Partimiz bugün yanında olması lâzım gelen bir çok örgütü yanına almak yerine karşısına almıştır, o kadar almıştır ki içinde partili olmayan sosyalistlerin bulunduğu örgütler baş düşmanımız sayılmaktadır. Ayrıca partimizle parti dışındaki sosyalistler arasında bir çelişme vardır, bu çelişme aslında zıt olmayan bir çelişmedir. Parti yöneticileri çelişimin yaratılmasından sorumludur. Başlangıçta yanımızda olan bu grupla tartışma Aybarın evvelki yıl Ankara il kongresine yolladığı mesajla başlamıştır. Aramızdan ihraç ettiğimiz arkadaşlara CIA, ajanlıktan maceracılığa kadar çeşitli suçlar yöneltiltik» diyen Metin Bilgen sözlerini şöyle bitirdi:

«Son günlerde eylemsizliğimizi ve teorik noksanlığımızı «Aman Faşizm gelir» sözleri ile örtmeye çalışır olduk. Faşizmin gelmesi için bazı objektif şartlar varsa eğer, biz istesek te istemesek de faşizm gelir. Bizim faşizmin gelmesinde ya da gelmemesinde etkimiz sınırlıdır. Biz herşeyden önce gerçekçi olmak zorundayız. Sosyalist örgütün görevi ortalığa korku yaymak, olayları durdurmağa çalışmak değildir. Böyle davranılırsa gelişme bize rağmen olur ve de biz o zaman rahatlıkla sosyalist olduğumuzu söyleyemeyiz.»

Metin Bilgen'den sonra İzmir delegesi AYTEN OKAN söz aldı ve 16 ncı sayfada ayrıca verdiğimiz ilginç konuşmasını yaptı, doğru devrimci çizginin ne olması gerektiğini başarılı bir şekilde anlattı.

ZONGULDAK delegesi HAMDİ DİLBER, merkez ile teşkilâtın birbirinden habersiz olduğunu, merkeze gönderildiği halde Zonguldak olayları raporundan yararlanılmadığını bu konuda Mecliste konuşan milletvekilimiz konuşurken başlarına kaynar sular döküldüğünü, böylece bir önemli meselenin heba olduğunu, Genel Sekreter sendikacı Rı-

Bizim Sosyalistler

En orjinal marksistler bizim Türkiyede var,
Sosyalizmi Engels'ten çok iyi bilir bunlar.
Çoğu bir filî tarif eden Körler gibidir:
— Elinin uzandığı, aklı yettiği Kadar —

12 Kasım 1962

Şadi Alkılıç

za Kuas'ın Zonguldak'a geldiğinde önce sendikaya gidip sonra partiye uğradığını, partiye gelince de neden daha iyi bir lokale taşınmadığını, antetli kâğıt bastırılmadığını ve neden hâlâ partiye telefon alınmadığını eleştirdiğini belirttikten sonra, «Sendikacılar işçinin aldığı ücret kadar ücret alsınlar liks ve sefahatı bıraksınlar» dedi. «Sendikacılık değil sendika ağalığı türemiştir, bu yüzden işçi sınıfından oy alamıyoruz» diyerek sözlerini bitirdi.

Yine başka bir Zonguldak delegesi işçi YAVUZ ÜNAL şunları söyledi: «Raporda faaliyet namına birşey yoktur. İyi ki şu Çekoslovakya olayları çıktı, o da çıkmasaydı neyi yazacaklardı, neyi konuşacaklardı? Partide işçi meseleleri yerine partinin yapısı gereği sendika meseleleri ön plâna geçmiştir. Genel Merkez de meseleleri bu gözle görmektedir. Merkez, çalışan teşkilâtlardan rahatsız olmaktadır. Zonguldak'ta 4000 işçi grev yaptı, 300 işçi isten atıldı. Bunlar arasında pek çok TİP'li işçi olduğu halde bunların mahkemelerine avukat istedik, genel merkez göndermedi. Bu konuyu CHP'iler Meclise getirdi, Bizim Zonguldak ili olarak ayrıntılı bir raporumuz olduğu ve bunu genel merkeze yolladığımız halde konuşan milletvekilimizin bu rapordan yararlanmadığını hayretle gördük. İşçilere mahçub olduk. Bunun nedeni şudur: Partimiz yapısı icabı sendikacılara ağırlık vermektedir. Sonra partide eylem denilince akla seyahat etmek ve nutuk atmak gelmektedir. Sloganlar masa başında atılıyor, 1969 da başa güreşecek olanlar, yaz aylarında sayfiyelerde keyif ediyorlar. Adı işçi olan partimiz işçiyi saflarına çekememiştir. İşçinin desteği ve itici gücünden yoksunuz. Partiyi kuran sendikacılar partiyi bir adım ileriye götürmediler. Zaten kurucular kurarken nasıl bir parti kurduklarını bilmiyorlardı. Nitekim kuruculardan bir sendikacı partiyi kurduktan sonra YTP den milletvekili adayı bile oldu. Bu kuruluş hastalığı devam ediyor. Sendikacılar işçi kesiminde çöreklen-diler, işçiler adına fetva veriyorlar, bunların işçilikle alakaları yoktur. Otomobil, ev, maaş, yolluk saltanatları, Avrupa, Amerika seyahatleri ve pamuklaşmış elleriyle bunlar işçiyi unuttular. İçlerinde işçiliğe dönecek bir tek kişi yoktur. İşçiler sendikacılara karşıdır. Zonguldak ve Filyos olaylarında işçiler bu sendika ağalariyle karşı karşıya gelmişlerdir.

Şimdi Aybar'dan bir maden işçisi olarak soruyorum: Bu oportünist sendikacılara dayanmakla Aybar bilimsel sosyalizmle nasıl bağdaşacaktır?»

HACI MEHMET KARAÇORLU (ADANA): Raporun eylemle ilgisi yoktur. Meclis grubu ve genel merkez çalışmamıştır. İstanbul'da yatarsan emekçiler uyanmaz, Ceyhanda meydana gelen tevkif olayında partiden avukat istedik gelmedi. 3-4 celse bekledikten sonra, mecburen ortanın solundaki bir avukata vekâlet verdik, o bizi savundu. Böyle mi olur parti dayanışması..... Sendikacılar işçi olduklarını ileri sürüyorlar. Hacı Ömer de duvarda asılı bulunan semerini gelene geçene gösterir ve ben vaktiyle hamaldım derken ne kadar göz boyuyorsa, sendikacılar da biz

Ulusal açıdan •

Gerici Hareketler ve Emperyalizm

Emperyalizm, egemen olduğu ülkelerde, bütün millete ve onun bağımsızlığı için mücadele eden milli kurtuluşçu güçlere karşı dinci ve gerici akımlarla ittifak etmektedir. Milli Kurtuluş hareketleri, emperyalizmin can damarına basmakta ve dünya çapında emperyalizmin çöküşünü hazırlamaktadır. Son zamanlarda Türkiye'de gerici hareketlerin alıp yürümesi, antiemperyalist hareketin halka malolma yönünde güçlenmesinin tabii sonucudur. Bütün sömürülen ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de emperyalizm ve işbirlikçilerinin meydana getirdiği gerici ittifak, milli güçlere karşı, kapitalizm öncesi-nin ideoloji kırıntılarıyla mücadele etmektedir.

Türkiye'de burjuvazi, emperyalizmle rekabet edecek güce ulaşamamasının ve onunla ortaklık kurmasının tabii bir sonucu olarak demokratik devrimci bir nitelik kazanamamış, antifeodal - lâik - milli burjuva düşüncesi ve hareketini geliştiremeyip, çıkarı icabı iktisadi alanda olduğu gibi, fikri planda da emperyalizmin komisyonculuğunu ve aracılığı yapmışlardır. Feodalite de, bütün demokratik - lâik hareketlere karşı, dini ideoloji ile direnmiştir. Dinci akımların gelişmesinde, kapitalizm öncesi toplum yapısına bağlanan ve emperyalizmin açtığı pazarda, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin mallarının istilasıyla yok olan, geri tekniğe sahip zanaatkar ve esnafın tepkileri de rol oynamış ve oynamaktadır. Emperyalizm, ortadan kaldırdığı ve fakirleştirdiği bu grupların tepkilerini, aslında bir unsuru oldukları milli kurtuluşçu güçlere karşı

kullanmaktadır. Konya olayları sanıklarının çoğunluğunun esnaf olması dikkat çekicidir.

Emperyalizm, gelişen antiemperyalist hareket karşısında halkımızın sıkı sıkıya bağlı olduğu mukaddesatını sömürmekte, kapitalizm öncesi düşünce kalıpları içine hapsedilmiş bilinçsiz yığınları, faşizmin kaba gücü olarak örgütlemeye çalışmaktadır. «Bugün» gazetesinden izlediğimize göre, Ekim ayı içinde 57 yerde «komünizme karşı sabah namazı» kılınmıştır. Türkiye'de egemen gerici ittifak, devamlı olarak Mustafa Kemal'in milli kurtuluş bilincini yığınlara maletmeye yönelen antiemperyalist hareketlere saldırılmaktadır. Saldırıların, özellikle bağımsızlık mücadelesinin en bilinçli unsurları olan sosyalistlere yöneltilmesi, bunun yanında sosyalist olsun olmasın, bütün «milli» güçlerin karşısına antikomünizm silahıyla çıkılması üzerinde durulması gerekir.

Özet olarak diyebiliriz ki, emperyalizm ve ortakları, ithal malı düşünceler yanında, tarihin yıkılmaya mahkûm ettiği kapitalizm öncesi fikir kırıntılarıyla toplumumuzun bağımsızlığa ve demokrasiye yönelen gelişimine direnmektedir.

Bu durumda meselemiz, milli kurtuluş bilincini bütün milli sınıflara, özellikle en güvenilir antiemperyalist güç olan şehir ve köy proleteryasına maletmek ve millet düşmanlarının kaba gücüne, faşizme karşı, demokratik güçlerin birliğini sağlamaktır. Bu noktada en tutarlı antiemperyalist unsurlar olan sosyalistlere büyük görev düşüyor.

Doğu Perinçek

işçiyiz derlerken o kadar bizleri aldatabilirler.»

Bundan sonra söz alan Ağrı delegesi Naci Kutlar, teori tartışmalarıyla meseleyi saplantıya götürüyoruz, sosyalist hareket antiemperyalist hareketin özüdür, CHP ile cephe birliği yapamayız, dedi. Söz buraya gelmişken değinmeden geçmeyelim: Yazımızın ileriki satırlarında belirteceğimiz kongrenin belli başlı özellikleri arasında; antiemperyalist mücadeleye ağırlık verilmesini, bütün ilerici kuruluşlarla işbirliği yapılarak tam bağımsız demokratik Türkiye'nin gerçekleştirilmesini ve parti stratejisinin bu yolda değiştirilmesini isteyen delegelere karşı yürütülen yalan ve

iftira kampanyası içinde yukarıdaki delegenin dile getirdiği CHP. ile işbirliği hikâyesi de vardı. Kongrenin diğer özelliklerini, Aybar'la 5 lerin tartışmalarını, milli demokratik devrim stratejisinin ve ihraçların iptâline ilişkin teklif maddelerinin komisyonca ve kongrece reddedilişini, diğer delegelerin konuşmalarını, eleştirilere cevap vermeyi reddeden genel sekreter Nihat Sargın yerine Tarık Ziya Ekinci'nin verdiği ilginç cevapları, seçim sonuçlarını vb. önümüzdeki sayıda anlatmağa devam edeceğiz. Bu arada milli demokratik devrim şiarlarını savunan delegelerden i. kisinin konuşmalarının geniş bir özeti ni 10. ncı sayfamızda bulacaksınız.

Marx, daha 1846 yılında küçük burjuva ideologlarının demagojisini göğüslemiştir.

Aynı demagojiyi 1968 Türkiye'sinde devam ettiren ve «tek yönlü kitaplara karşı Proudhon'u» tavsiye eden oportünistlerin bulunduğunu düşünürsek, Marx'ın geçen yüzyıldaki çabalarının önemi iyice ortaya çıkar.

ideoloji •

Proudhon'un Ele

Karl Marx'dan Annenkov'a mektup

Aziz Mr. Annenkov,

Kitapçım, Monsieur Proudhon'un kitabı La Philosophie de La Misère'i (Sefaletin Felsefesi'ni) bana henüz göndermiş olmasaydı, 1 Kasım tarihli mektubunuza cevabımı çoktan almış olacaktım. Görüşlerimi size hemen vermek için, kitabı iki günde baştan sona okudum. Çok acele okuduğum için ayrıntılara giremem. Fakat, size sadece üzerimde yaptığı genel etkiyi anlatabilirim. İsterseniz, ikinci bir mektupta ayrıntılara girebilirim.

Kitabı bir bütün olarak kötü, hem çok kötü bulduğumu açıkça itiraf etmeliyim. Bu şekilsiz ve iddialı eserde M. Proudhonun geçit yaptırdığı «Alman Felsefesi Yaması»na mektubunuzda gülyörsünüz, fakat ekonomik muhakemelere felsefe zehirinin bulaşmadığını varsayıyorsunuz. Ben de, ekonomik muhakemelerdeki yanlışlıkları M. Proudhon'un felsefesine bağlamaktan çok uzayım. M. Proudhon, saçma bir felsefe teorisine sahip olduğu için, bize ekonomi politığın yanlış bir eleştirisini vermiş değildir; fakat M. Proudhon'un pek çok şey gibi Fourier'den aldığı bir deyişi kullanayım, bugünkü sosyal düzenin hazırlanıp başlamasını ve birbirine kenetlenmesini anlatmadığı için, bize saçma bir felsefe teorisini veriyor.

M. Proudhon niçin Tanrıdan, evrensel akıldan, insanlığın hiç yanılmayan, gayri şahsî, bütün çağlar boyunca hep kendisinin aynı kalmış olan ve gerçeği bilmek için sadece onu doğru kavramak gereken akıldan bahsediyor? Kendisine soğukkanlı bir düşünür görünüşü vermek için, o zayıf Hegelcilikçe başvuruyor?

Bu bilimceni anahtarını bizzat kendisi veriyor. M. Proudhon, tarihte bir dizi sosyal gelişme görüyor; ilerlemevi, tarihin içinde gerçekleşmiş buluyor; nihayet insanların bireyleri olarak ne yapmakta olduklarını bilmediklerini ve kendi hareketleri konusunda yanlış olmuş olduklarını, yani onların sosyal gelişiminin ilk bakışta bireysel gelişimlerinden ayrı ve bağımsız göründüğünü buluyor. O, bu olayları izah edemiyor. Ve bu yüzden sadece, kendi kendini açığa vuran evrensel akıl varsayımını icat ediyor. Mistik sebepler, yani genel anlamdan yoksun cümleler icat etmekten kolay bir şey yoktur.

(...) Tarihin gerçek hareketini izleme yeteneğinden yoksun olan, M. Pro-

udhon diyalektik olduğunu gösterişiyle ilân eden bir fantazmagori (haşhalet) yaratıyor. 17., 18., ve 19. yüzyıllardan bahsetmeyi gereksiz buluyorum; çünkü onun tarihi, muhayyilesinin dumanlı ülkesinde ilerliyor, mekânın ve zamanın çok üstüne yükseliyor. Kısacası, bu, tarih değil, eski Helgelci pılıpırtıdan ibarettir; lâik bir tarih değildir; insanın tarihi değil, fakat kutsal tarih, düşünceler tarihidir. Onun görüşü açısından insan, sadece fikir'n veya sonsuz ve ölümsüz aklın kendisini açıklanmak için kullandığı bir aletten ibarettir. M. Proudhon'un bahsettiği evrimler, mutlak fikrin mistik döl yatağının içinde tamamlanıp sona ermiş evrimler olarak anlaşılır. Bu mistik dilin üstündeki örtüyü yırtıp atarsanız, M. Proudhon'un size kendi kafasının içinde ekonomik kategorilerin kendi kendilerini düzenledikleri sistemi teklif etmek te olduğu meydana çıkar. Bu sistemin çok sistemli bir kafanın düzeni olduğunu size ispat etmek benim için çok güç olmayacaktır.

(Brüksel, 28 Aralık 1846)

Karl Marx'dan Schweitzer'e mektup

(...) 1844'de Paris'te kaldığım sırada Proudhon'la şahsen temasa geldim. Bu nu burada anmanın sebebi, İngilizlerin ticarî mallara fesat karıştırılmasına verdikleri ismi kullanarak söyleyeyim, onun bu «saffetsiz»liğinden bir ölçüde benim de sorumlu olmamdır. Çoğu zaman, bütün gece süren uzun tartışmalar esnasında ona, Almanca bilmediği için gerektiği gibi inceliyemediği Helgelciliği ben aşıladım. Benim Paris'ten sürülmemden sonra, bu işe Herr Karl Grün devam etti. Bir Alman felsefesi öğretmeni olarak Karl Grün, öğrettiğinden kendisi hiçbir şey anlamadığı için, bu bakımdan benden üstündü.

Önemli ikinci eseri Philosophie de la Misère'in çıkışından kısa bir zaman önce M. Proudhon, bana çok ayrıntılı bir mektubunda kitabımın çıkacağını bildirdi; burada, daha başka şeylerle birlikte «eleştirisinin kırbağını bekliyorum» diyordu. Misère de la Philosophie, etc., Paris 1947, (Felsefenin Sefaleti) eserimde, bu kırbaçı dostluğuma son veren bir tarzda yedi.

(...) Bundan başka onun eleştirmeye girdiği ekonomi politik bilgisinin ne kadar çok eksik ve yanlış ve hat'a bazan okul çocuğu düzeyinde olduğunu; ve onun ve ütopyacıların, bilimlerini, kurtuluşun maddî şartlarını bizzat üreten tarihi hareketin tenkitçi bilgisin-

den türetmek yerine «sosyal sorunun çözümlenmesi» için a priori bir formül bulup ortaya çıkarabilecekleri bir sözde «bilim» peşinde olduklarını gösterdim. Fakat özellikle bütün işin temel olan değişim değeri konusunda Proudhon'un ne kadar karışık, yanlış ve sathî kaldığını ve hat'a Ricardo'nun değer teorisinin hayalci bir yorumunu yeni bir bilimin temeli olarak kullanmaya çabaladığını meydana çıkardım.

(...) M. Proudhon, formüller peşinde dolayan bir insandır. İşte böylece M. Proudhon hem ekonomi politığı hem de sosyalizmi eleştirmiş olmakla ögünür. Oysa o, her ikisinin de aşağısındadır. İktisatçılardan aşağıdadır, çünkü dirseğinin dibinde sihirli bir formül olan bir filozof olarak, sırf ekonomik ayrıntılara girmiyebileceğini sanmıştır; sosyalistlerden aşağıdadır, çünkü spekülâtif tarzda da olsa burjuva görüşü ufkunun üstüne yükselebilecek cesarettten ve görüş gücünden yoksundur.

(...) Proudhon'un 1850 de Bastiat ile faiz getiren sermaye konusunda yaptığı münakaşa Philosophie de la Misère'den çok daha düşük seviyededir. Proudhon, Bastiat'a bile yenik düşüyor; ve hasmı, yerinde ve sert darbe.

Aşağıdaki yazı, 1884 yılında Engels tarafından, Marx'ın Felsefenin Sefaleti adlı ikinci Almanca Baskıya Önsöz'ünden

Elinizdeki eser, 1846-47 kışında, Marx yeni tarih ve ekonomi görüşünün esas özelliklerini duruluğa kavuşturduğu zaman meydana getirilmiştir. Proudhon'un henüz yayınlanmış olan Le Système des Contradictions Economiques ou Philosophie de la Misère'i, ona, bu esas özellikleri zamanın Fransız sosyalistleri arasında başlıca yeri işgal edecek olan bir adamın görüşlerine karşı çıkmak suretiyle açıklamak fırsatını verdi. İkisinin Paris'te sık sık sabahlara kadar ekonomik sorunları tartıştıkları zamandan bu yana, yolları gittikçe daha fazla birbirinden ayrılmış bulunuyordu; Proudhon'un kitabı, artık aralarında aşılmaz bir uçurumun bulunduğunu göstermişti. Susmak imkânsızdı ve bu cevabıyla Marx, onarılmaz kopuşu teskil etti.

Marx'ın Proudhon hakkındaki genel görüşü, bu kitapta ek olarak yayınlanan ve 1865'te Berlin'de Sozialdemokrat'ın 16., 17., 18. sayılarında çıkmış bu

«Tarihin gerçek hareketini izleme yeteneğinden yoksun olan M. Proudhon, diyalektik olduğunu gösterişiyle ilân eden bir hayalet yaratıyor. Onun tarihi, muhayyilesinin dumanlı ülkesinde ilerliyor, mekânın ve zamanın çok üstüne yükseliyor. Kısacası bu, eski Hegelci pılıpırtıdan ibarettir.»
Karl Marx

ler indirince, gülünç bir şekilde bağırıp çağırmaya başlıyor.

Birkaç yıl önce Proudhon, Vaud Kan-ton Hükümetinin teşviki ile sanırım, vergilendirme konusunda bir müsabaka denemesi yazdı. Dehanın son pırlıtısı da burada söndü. Artık ondan, sırf ve basit küçük burjuvadan başka hiçbir şey kalmıyor.

(...) Nasıl Büyük Petro Rus barbarlığını barbarlıkla yendiyse, Proudhon da Fransız lâf cambazlığını lâfla yemek için elinden geleni yaptı. Louis Bonaparte'a yaltaklandığı ve onu Fransız işçilerine kabul ettirmeye çalıştığı Coup d'état (Hükümet Darbesi) eseri; ve Polonya'ya karşı yazdığı ve Çar'ın şerefine Polonya'yı utanmazca ele alan sonuncu eseri, sadece kötü değil, fakat bayağı ürünler olarak nitelendirilmelidir. Bununla beraber bu bayağılık, küçük burjuva görüş açısına uygun düşer.

Proudhon sık sık Rousseau ile kıyaslanmıştır. Bundan daha yanlış bir şey olamaz. O daha çok, Théorie des lois Civiles'i çok parlak bir kitap olan Nicolas Linguet'ye benzer. Proudhon'un diyalektikçe karşı tabii bir eğilimi vardı. Fakat gerçek bilimsel diyalektikçi hiç bir zaman kavrayamadığı için, de-

mogojiden ve safsatadan öteye hiç gidemedi. Aslında bu onun küçük burjuva görüşü açısı ile birlikte yürür. Küçük burjuva, tarihçi Raumer gibi, daima «bir taraftan ve öteki taraftan» meydana gelmiştir. Bu, onun ekonomik çıkarlarında da böyledir. Çelişik iki a. kım, onun maddî hayatına hükmeder. Ve şu halde onun siyasî, bilimsel, dinî ve sanata değin görüşlerinde de böyledir. Ahlâkında, her şeyinde böyledir. O bir çelişme içinde yaşamaktadır; canlı çelişmedir. Eğer Proudhon gibâ bir de istidatlı bir adam ise, kısa zamanda kendi çelişmeleriyle oynamayı, ve bunları şartlara göre, çarpıcı, caka. lı, bazan rezalet derecesinde âdi ve bazan da çok parlak paradokslar haline geliştirmeyi öğrenir. Bilimde şarlatanlık ve siyasette uzlaşıcı tutum, böylele. ri için vazgeçilmez birşeydir. Geriye sadece bir tek güldürücü dürtü kalıyor ki, o da konumuz olan kişinin benlik dâvasıdır. Ve kendisi için tek mesele, bütün kendini beğenmiş insanlar için olduğu gibi, anlık başarıdır, günlük başarıdır. Böylece Rousseau'yu iktidarla her türlü uzlaşmaya benzer hareketten dalma uzak tutmuş olan, basit ahlâk duygusu ister istemez söner gider.

Gelecek kuşaklar, Fransız tarihinin bu en son aşamasını, belki de, bu dönemin Napolyon'unun Louis Bonaparte ve Rousseau-Voltaire'nin Proudhon olduğunu söylemekle özetleyeceklerdir.

Şimdi, bu adamın ölümünden bu kadar kısa bir zaman sonra, bana onun yargıcı rolünü yüklemiş olmanın sorumluluğunu da siz üzerinize almalısınız.

Derin saygılarımla.

(Londra, 24 Ocak 1865)

Felsefenin Sefaleti'nden

M. Proudhon'la birlikte kestirme yolu tutalım.

Değişmez kanunlar ölümsüz ilkeler, ideal kategoriler gözüyle bakılan ekonomik ilişkilerin aktif ve enerjik insanlardan daha önce de var olduğunu kabul edeceğiz. Bundan başka bu kanun, ilke ve kategorilerin, zamanın başlangıcından beri «insanlığın gayrişahsî ak. lı»nın içinde uyuklamış bulunduğunu da kabul edeceğiz. Şimdiden görmüş bulunuyoruz ki, bu değişmezlikler ve ölümsüzlükler, tarih diye birşey bırakmıyor. Tarih, olsa olsa, düşüncede oluyor yani sırf aklın diyalektik hareketinde yansıyor. M. Proudhon diyalektik hareketin içinde fikirlerin birbirin-

den farklılaşmadığını söylemekle, hem hareketin gölgesini hem de gölgelerin hareketini ortadan kaldırmış bulunuyor. Oysa bunlar vasıtasıyla tarihin hiç değilse benzeri yaratılabiliirdi. Bunun yerine, o, tarihe kendi aczini atfediyor. Suçu Fransızca dahil, her şeye yükliyor. Filozof M. Proudhon, «öyleyse bazı şeylerin belirdiğini, bazı şeylerin üretilmiş olduğunu söylemek doğru değildir» diyor, «evrende olduğu gibi uygarlıkta da herşey ezelden beri vardı ve hareket ediyordu. Bu sosyal ekonominin tümüne de uyar.»

İşleyen ve M. Proudhon'u da işleten çelişmelerin gücü o kadar büyüktür ki, M. Proudhon tarihi açıklamaya çalışırken onu inkâr etmek zorunda kalıyor. Sosyal ilişkilerin birbiri ardından belirmesini açıklamaya çalışırken, herhangi bir şeyin belirebileceğini inkâr ediyor. Üretimi, bütün evreleriyle açık lamaya çalışırken, herhangi bir şeyin üretilmesinin mümkün olup olmayacağını soru konusu yapıyor!

Böylece, M. Proudhon'a göre artık tarih diye birşey yoktur, düşüncelerin arka arkaya dizilişi diye birşey yoktur. Ama onun kitabı, gene de vardır; ve işte tam bu kitaptır ki, onun deyişini kullanarak söyleyelim, «düşüncelerin birbirini izlemesine göre tarih»tir. O nun bütün bu çelişmeleri bir sıçrayışta temizlemesine yardım edecek bir formülü, -çünkü M. Proudhon bir formüller adamıdır-, nasıl bulacağız?

Bu amaçla o, yeni bir akıl icat etmiş tir ki, bu akıl ne sırf ve bakır mutlak akıl, ne de değişik dönemlerde yaşayan ve hareket eden insanların ortak aklı değildir; tamamen ayrı bir akıl, kişi. toplumun aklı, süje olan insanlığın aklığıdır ki, M. Proudhon'un kaleminde bazan sosyal deha, genel akıl, veya nihayet insan aklı olarak şekillenir. Bu kadar çok isim altında süslenmiş olan bu akıl, gene de her an iyi ve kötü yanlarıyla ve panzehirleri ve problemleriyle, M. Proudhon'un bireysel aklı olarak açığa çıkar.

(Felsefenin Sefaleti, S. 128.130)

(.....) M. Proudhon gibi varsayınız ki, sosyal deha, Tanrıdan gelen «Kolonları» sorumlu ve eşit haklı işçiler hâline dönüştürmek amacıyla, derebeylerini var etmiş, daha doğrusu iyileştirmiştir: İskoçya'da koyunların insanları topraklarından sürüp çıkarmasından alacağı kötü zevki tatmak için toprak mülkiyetini kurmuş olan Tanrı'ya layık insanlar ve amaçlar yerine konabilecek insanlar ve amaçlar elde etmiş olursunuz.

Fakat M. Proudhon, Tanrı'ya bu kadar şefkatli bir ilgi duyduğu için ona,

arafından hazır-
lı kitabının «Bl.
almıştır.

lunan makalede (*) bulunabilir. Makale, Marx'ın o gazete için yazdığı tek makaledir. Herr von Schweitzer'in bu gazeteyi derebeyliğin ve hükümetin dümen suyunda yürütme teşebbüsleri kıssa zamanda meydana çıkınca, bu durum bizi, hemen birkaç hafta sonra bu gazeteyle işbirliğimizin sona erdiğini açıkça bildirmek zorunda bırakmıştı.

Bu eser, tam şu sırada Almanya için, bizzat Marx'ın önceden katıyen göremediği bir önem taşıyor. Proudhon'a yüklenirken, o zaman adını bile bilmediği, bugünün mevki peşinde koşanlarının gözbebeği (*) Rodbertus'a vurduğunu nasıl bilebilirdi?

F. ENGELS

(*) Marx'ın Schweitzer'e yazdığı bu ünlü mektuptan bazı parçaları biz de yukarıdaki derlememize ekledik.

(*) Derleyici olarak altını biz çizdik.

Proudhon'un Eleştirisi

onun gibi Tanrı'dan gelen amaç peşinde dolaşan M. de Villeneuve - Barge-
mon'un Ekonomi Politik Tarihi'ni sa-
lık vereceğiz. Ne var ki, orada bu a-
maç, eşitlik değil, katoliktir.

(Felsefenin Sefaleti, S. 133 - 134)

(.....) M. Proudhon'a dönelim.

Her ekonomik ilişkinin bir iyi, bir de kötü yanı var; bu, M. Proudhon'un kendi kendini aldatmadığı bir noktadır. O, bu iyi yanı iktisatçıların açıklayıp yaydıklarını, kötü yanı ise sosyalistlerin ele verdiğini ve şiddetle aleyhinde bulduklarını görüyor. İktisatçılarından ölümsüz ilişkiler zorunluluğunu alıyor; sosyalistlerden sefaletten başka hiçbir şey görmeme aldatıcı hayalini alıyor. Bilimin otoritesine sırtını dayamakta ise, her ikisi ile anlaşılıyor. Ona göre bilim, kendini, bir bilimsel formülün çok küçük oranlarına indirir. M. Proudhon, formüller peşinde koşan bir insandır. İşte böylece M. Proudhon, hem ekonomi politik, hem de sosyalizmi eleştirmiş olmakla övünür. Oysa o, her ikisinin de aşağısındadır. İktisatçılarından aşağıdadır, çünkü, dirseğinin dibinde şifirli bir formül olan bir filozof olarak, sırf ekonomik ayrıntılara girmeyebileceğini sarımsıdır; sosyalistlerden aşağıdır, çünkü, spekülâtif tarzda da olsa burjuva görüş ufkunun üstüne yükselebilecek cezaletten ve görüş gücünden yoksundur.

O, sentez olmak ister, oysa bileşik bir hatâdan ibarettir.

Bilim adamı olarak burjuvazinin ve proleteryanın üzerinde uçmak istiyor; oysa o sadece, sermaye ile emek arasında, ekonomi politik ile sosyalizm arasında, bir o yana, bir bu yana devamlı olarak atılan bir küçük burjuvadır.

(Felsefenin Sefaleti, S. 139 - 140)

(.....) M. Proudhon, otomatik atelyenin bu biricik devrimci yanını bile anlamadığı için, geriye doğru bir adım atıyor ve işçiye, bir toplu işçinin sadece onikinci parçasını değil, birbiri ardından bütün oniki parçasını yapmasını öneriyor. M. Proudhon'un sentetik emeği budur. Bir ileri doğru hareket, sonra da geriye doğru hareket yapmak olduğuna kimse itiraz etmez.

Özetlersek, M. Proudhon küçük burjuva idealinden ileri gitmiş değildir. Ve bu ülküyü gerçekleştirmek için bizi geriye, ortaçağın kalfasına veya olsa olsa, usta zanaatçısına götürmekten daha iyi birşey düşünemiyor. Kitabının bir yerinde, insanın hayatında bir defa bir şaheser yaratmış olması, kendisini sadece bir defa «adam» hissetmesi yeter, diyor. Bu, hem biçim, hem de muhteva bakımından, ortaçağın loncasının aradığı şaheser değil midir?

(Felsefenin Sefaleti, S. 159)

Yazık

Sosyalist partiler bir okul gibidir. Yurt gerçeklerini araştıran, inceliyen, öğrenilenleri uygulayan, öğretici ve öğrencilerini eylem içinde tutan bir okul.

Öteki partiler seçimden seçime halkın karşısına çıkmakla yetinebilirler. Çünkü onların halkı yetiştirme, uyandırma diye bir sorunları yoktur.

Bir sosyalist parti ise, aralıksız olarak halkla beraber, halkın yanbaşında değil, onun içinde olmak zorundadır. Çünkü sosyalist olmak, belirli bir bilince varmakla, toplumsal bir dünya görüşüne sahip olmakla mümkündür.

Bizdeki partileri bu açıdan inceleyerek İşçi Partisinin tam tersine bir yol tuttuğunu görürüz. TİP'in baş sorumluları tam bir gevşeklik içindedirler. Bunlar, halktan kopmuş değil, hiç bir zaman halka ulaşmamış akılları havada kişiler olarak Partiyi de kendilerine benzetmişlerdir.

Eylül, Ekim aylarında yirmi yedi ilçede yaptığımız incelemede bütün sosyalistlerin aynı kanıda olduklarını gördük: Partimiz uyuyor!

50 yıldır beklediğimiz günlere ulaştık. Anayasa teminatı altında sosyalist partimiz var. Koşullar öyle uygun geldi ki, Meclise on beş de sosyalist soktuk. Gel gör ki, bir ikisi dışında bunlar seçilir seçilmez halka koşacakları yerde kendilerini Meclise hapsedtiler. Orada neyi düzeltcekler, bilinemez. Bilinen bir şey varsa bu tutumlariyle ağa partilerinin ekmeğine yağ sürmekte olduklarıdır. Öte yandan Ankara ilçelerinde bile Partinin örgütü yok.

Oysa bugün elimize geçen bu fırsatı değerlendirmek için önce, lider geçinenlerin ölesiye çalışmaları gerekir. Geceli, gündüzlü aralıksız çaba ister bu işler. Halka hizmet etmek kolay mı? Tonguç on beş bin köye gitmeseydi, köy halkı ile kaynaşmasaydı Köy Enstitüleri kurulur muydu, kısa zamanda yirmi bin köy okula kavuşabilir miydi?

Bu işin vebali büyüktür. Kongrelerde filan ibra edilmekle iş bitmez. Bir gün adama sorarlar bu sekiz yılın hesabını.

Şerif TEK BEN

Anti emperyalist - Anti feodal kavgasını gün geçtikçe geliştiren

TÜRK SOLU

Abone olmanızı

Abonelerinizi yenilemenizi bekliyor.

16. sayfalık Türk Solu'nun yıllık aboneliği sadece 40. liradır.

Abone olmakla hem kendinize kolaylık sağlayacak, hem de Türk Solu'nun Mücadelesine katkıda bulunacaksınız.

Ö Z Ü R

Türk Solu'nun geçen sayısında 8. sayfada yayınlanan «Döküm Adamları» isimli röportaj Zihni Anadol tarafınca yapılmıştır. Adının konulması unutulduğu için yazardan ve okuyucular dan özür dileriz.



Reklam, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLAM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ yurt içinde ve dışında

EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad no 1, kat 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basım: 60253/113)

Görüşler ●

On milyon müebbet hapis mahkûmunun acıklı hikâyesi

Reşat Özarda

Yazının başlığına bakanlar, on milyon insanın hangi ülkede müebbet hapse mahkûm edilmiş olduğunu merak etmiş olacaktırlar. Hemen söyleyelim: müreffeh ve kalkınan Türkiye'de!...

Bugün yurdumuzda 13270 ormanîçi köyünde on milyon vatandaş barınmaktadır. Bu rakam, genel nüfusumuzun yaklaşık olarak üçte birini teşkil etmektedir. Ormanîçi köylerimizin durumunu ve bunların nasıl bir hayat yaşadıklarını kaç aydınımız bilmektedir?

Millî gelirden en az nasibi olanlar bunlardır. Okuma yazma oranının en düşük olduğu yerler buralardır. Bu vatandaşlar çoğunlukla dört dağ arasına sıkışmış, üstü açık cezaevlerinde müebbet hapis hayatı yaşamaktadırlar. Şehirlerdeki üstü örtülü cezaevlerinde burlanların önüne hiç olmazsa günde üç övün yiyecek konmaktadır. Bunlara onu da veren yoktur. Bu vatandaşlarımız ormanda bir dal kesemez, keçi besleyemez ve bir karış toprağı sürüp ekemez. Onlar için her şey yasaktır.

Devlet politikası ormanları korumaktır. Ormanları korumak hepimizin başta gelen millî görevidir. Amma ormanlar; içinde yaşayanların ezilmesi ile korunmaz. Ormanla birlikte içinde yaşayanların da korunması gereklidir.

Orman köylüsüne keçi beslemek yasak edilmiştir. Bir keçi, sahibine yılda ortalama 120 lira gelir sağlar. Bu gelir keçinin kılından, sütünden ve yavrusundan elde edilir. On milyon orman köylüsünün her biri beş keçi sahibi olsa, bunun yıllık geliri altı milyar lira eder. Orman köylüsüne keçi beslemek yasak edilmekle bu altı milyar liralık gelir elinden alınmış oldu, fakat yerine kendisine hiç bir şey verilmedi.

Orman köylüsü keçi beslerken et, yoğurt, peynir ve yağ gibi gıda maddelerinin sıkıntısını çekmezdi. Bu nedenle de uzun ömürlü, güçlü ve kuvvetli olurdu. Elinden bu beslenme imkânları alındıktan sonra orman köylüsü gıdasızlıktan yavaş yavaş çökmeğe, bir mum gibi eriyip sönmeğe başladı. Bir yılda on yıl yaşlanan insan orman köylüsüdür.

8.9.1956 tarihinde yürürlüğe giren 6831 sayılı Orman Kanununun 13 ncü maddesi; ormanîçi köylerinin kalkındırılması için her yıl Tarım Bakanlığı bütçesine 50 milyon liradan aşığı olmamak şartı ile tahsisat konmasını emretmektedir. Bu yardım, orman köylüsüne karşılıksız olarak değil, Ziraat Bankası eliyle ve kredi olarak verilecekti. Aradan geçen on iki yılda bu tahsisat toplamının altıyüz milyon lira olması

gerekirken ne acıdır ki bu süre içinde verilmiş olan tahsisat toplamı sadece onbeş buçuk milyon liradan ibrettir. Bunun da yıllık ortalaması 1.291.666,00 liradır.

Şimdi başımızı iki elimiz arasına alıp derin derin düşünmemiz gerekir: son yıllarda ortalama yirmi milyarı bulan Devlet Bütçelerinde nüfusun üçte birini teşkil eden on milyonluk orman köylüsünün kalkınmasına ayrılabilecek para sadece bir milyon ikiyüz doksan bin liradan ibarettir. Orman Kanununun 13 ncü maddesi hükmünü hatırlatanlara verilen cevap, bütçe imkânsızlığıdır. Halbuki politik nedenlerle bir takım besleme derneklere bütçeden her yıl verilen para 25 milyon liradır. Orman köylüsüne karşı kullanılacak üzere Tarım Bakanlığı bütçesine konan ateşli silâh ödeneği, on milyon köylünün kalkındırılması için verilen paradan daha fazladır.

Orman köylüsü palamuttan elde ettiği gelirden de yoksun kalmıştır. Bundan 15 yıl önce kilosu 80-100 kuruşa satılan palamut, bugün ancak 10-15 kuruşa satılabilmektedir. Bu para ise toplama ve nakliye ücretini karşılamamaktadır.

Son yıllarda Köy İşleri Bakanlığı kurulduktan sonra, henüz teşkilât (kuruluş) kanunu dahi çıkmayan bu bakanlık bünyesinde plânsız programsız bir takım faaliyetlere girişildi. Orman köylüsünü kooperatifleştirme çalışmalarına başlandı. Ancak bundan da beklenen sonuç elde edilemedi. 13270 orman köyünden sadece 54 dünde kalkınma kooperatifleri kurulabildi, fakat bunlardan ancak 12 si ayakta kalabildi.

1966 yılında Köy İşleri Bakanlığı, Tarım Bakanlığına başvurarak Devlet haralarında yetiştirilen ineklerin şahıslara satılmasını, bunların orman köylülerine tahsis edilmesini, parasının da bakanlıklarınca ödeneceğini bildirmiştir. Alınan cevapta ise henüz kendi demirbaşlarını dahi tamamlamadıkları bildirilerek bu maksat için sadece 17 inek verilebilmiştir ki bunlardan üçünün de memeleri kör çıkmıştır.

45 yıllık Cumhuriyet devrinde Millî let kesesinden Tarım Bakanlığına milyarlar ve milyarlar verilmiş, Devlet çiftlikleri, haralar, beylik ahırlar kurulmuştu. Ancak bunların karşılığında bu bakanlık Türk köylüsüne sağlam olarak sadece 14 inek verebilmiştir.

Bu acı gerçekler karşısında yaldızlı sözlerle, müreffeh Türkiye, hızlı kalkınma edebiyatı ile kimi kandırmağa çalışıyoruz?

Etrafımızdaki komşu ülkelere bakalım ve kendi halimizden utanalım.

Taşlama

Aşık Kul Hasan, son yazdığı bir şiirle oportünizmi kınamıştır. Kul Hasan'ın bu şiirini aşağıda sunuyoruz.

Ağalığa yardım yaptı bu düzen
Fakir fukarayı sömüren ezen
Şahsi çıkarı için halkı temsilen
Meclise giren istemiyoruz.

Gel kardeşim, konuşalım bal gibi
Örgütlenip çağlayalım sel gibi
Etilerden kalma bir heykel gibi
Dikilip oturan istemiyoruz.

Gerçek halk lideri başta sıraya
Öbürleri girmesinler araya
Para için gâvurlara kiraya
Evini veren istemiyoruz.

Gerçek efendimiz işçi ve köylü
Birleşip beraber yapalım balı
Sosyalizmin, sosyalistin tek yolu
Kırlı yol göstereni istemiyoruz.

Gerçekçiler gerçek partili olsun
Hakikatlar için örtülü kalsın?
İster doğu, ister batılı olsun
Halkı sömüreni istemiyoruz.

Kul Hasan, kırk çeşit sosyalist olmaz
Sömürücüler evine koymaz
Bu gidişle böyle halka inilmez
Halka inmeyi istemiyoruz.

Aşık Kul Hasan

Sol yayınları

- EMPERYALİZMLE MÜCADELE, 7,5 lira
- MAO ÇE-TUNG (Bir Devrimcinin Otobiografisi), Edgar Snow, 7,5 lira
- HALK SAVAŞI, HALK ORDUSU, 7,5 lira
- İLKEL KOMÜNAL TOPLUM, KÖLELİ TOPLUM, FEODAL TOPLUM, Zubriski, Kerov, Mitropolski, 10 lira (Kapitalist Toplum ve sosyalist Toplum adlı iki kitapla, İnsanlığın Tarihi tamamlanmış olacaktır.)
- FELSEFENİN BAŞLANGIÇ İLKELE- Rİ, Politzer, (tükenmiştir, ikinci bas kısı hazırlanmaktadır)
- EKONOMİ POLİTİK, Nik'tin, 10 lira
- SOSYALİZMİN ALFABESİ, Huberman, 4 lira
- SOSYALİZM VE BİREY, John Lewis, 4 lira
- KAPİTALİZM VE DEĞER, Henri Denis, 4 lira
- DÜNYA KAPİTALİZMİNİN BUGÜNKÜ BUHRANI, Arzumanvan, 4 lira
- SOSYAL DEMOKRATLARIN ÇIKMAZI, Söder Quandt, Lager, Campbell, 4 lira
- PETROL EMPERYALİZMİ, Münir Cerid, 4 lira
- ATOM BOMBASI ÇOCUKLARI, Arata Osada, 4 lira
- VIETNAM'DA SAVAŞ VE ZULÜM, B. Russell, R. Stetler, 4 lira
- BUZLARIN ÇÖZÜLÜŞÜ (roman), İlya Ehrenburg, 7,5 lira
- SOL YAYINLARI — Sanavi Caddesi, Demir İş Hanı, 51, Ankara.



Gençlik

Gençlerin Yürüyüşü Nasıl Sabote edildi?



Ahmet Say

Önceki hafta Samsun'dan hareketle başlayan TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE İÇİN MUSTAFA KEMAL YÜRÜYÜŞÜ, hem içeriden, hem de dışarıdan sabote edilerek, gerici ve tutucu çevreleri sevindirecek bir şekilde sonuçlandı. Yürüyüş kolunun ana unsuru olan güçbirlikçi sosyalist yurtseverlerin sonuna kadar direnmeleri dahi sonucu değiştirmede ve baltalayıcı hedeflerine ulaşmış oldular.

Yürüyüşü, Türkiye Millî Gençlik Teşkilatı organize etmişti. Plânlamaya göre, Samsun'dan yola çıkılarak 10 Kasım günü Anıt-Kabir'e varılacak ve emperyalizmi silâh zoruyla yenen Atatürk'ün önünde saygı duruşunda bulunulacaktı. Antiemperyalist cephenin en yürekli, en fedakâr unsurları eylemlerinin son hedefine ulaşmayı gerçekleştirdiler ve 10 Kasım sabahı Atatürk'ün kabrine çelenk koyma görevini yerine getirdiler. Fakat, bu davranış onların sözlerini yerine getirme imanından başka birşey değildi. Kamuoyunu etkilemek ve Türkiye'nin tam bağımsızlığı uğruna savaşacak yığınları başkentte bir araya getirmek görevi, baltalamalar yüzünden gerçekleştirilemedi.

Antiemperyalist mücadeleyi gerçekte kimlerin sonuna dek sırtladığını ve kimlerin mücadelede direnemediğini gösteren olaylar zinciri, yürüyüş boyunca şu şekilde birbirini kovaladı.

TMGT tarafından, yürüyüşün adı «Tam Bağımsız Türkiye İçin Mustafa Kemal Yürüyüşü» olarak ilân edilir edilmez, İstanbul ve Ankara'daki gerçek yurtseverler bir anda Samsun'da birleştiler. İstanbul'dan Devrimci Öğrenciler Birliğine bağlı gençlerle ve Ankara'dan Fikir Kulüplerinin militan önderleri, akın akın Samsun'a geliyor ve yürüyüş kolunun gövdesini geliştiriyordu. TMGT Genel Başkanı da yürüyüşü önderler arasındaydı. Ayrıca, Ankara'dan Ankara Üniversitesi Öğrenci Birliği, Ortadoğu Üniversitesi Öğrenci Birliği, Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Birliği gibi antiemperyalist mücadelenin gereğine inanmış olduğunu belirten gençlik kuruluşları da yürüyüşü destekliyordu.

İlk baltalama, beklendiği gibi polisten geldi. Yürüyüş kolu, Samsun'dan ayrıldıktan sonra yirminci kilometrede polis tarafından durdurulmuş ve militan önderler nezarete alınmıştı. Du-

ruşmadan sonra serbest bırakılan gençle, yürüyüşü bıraktıkları yeden devam ettirdiler ve azimle, adım adım kilometreleri tüketmeye başladılar.

Bu sırada, Ankara'ya bazı asılsız haberler iletiliyordu. Sözüm ona gençler arasında ayrılıklar çıkmıştı! Haberler bununla da kalmıyordu. Yürüyüşü sabote etmek için çabuk davranmak gereğini duyan çevreler, provakasyon malzemesi niteliğinde haberler uçuşuyordu. Eylem içinde bulunmanın temizliği ile, sevinçle, uçarılıkla hedefine yürüyüyen gençler ise, şimdiden hazırlanan bu provakasyon malzemesinin getireceği tuzaklardan habersizdiler. Türküler, marşlar söylenerek yürünüyor, kabarık göğüslerin önünde Türk Bayrağı şerefle taşınıyor, yol üstündeki köy ve kasabalara uğranarak halkımızla olumlu ilişkiler kuruluyordu.

İşte ne olduysa o günlerde oldu. Cumhuriyet Halk Partisi Genel Başkanı, eski Millî Şef İsmet İnönü, gazetelelerin manşetlerine çıkan ısrarlı beyanlarında boykot kırıcılığı yapıyordu. İnönü Halk Partili gençlere, karanlık fikirlilere uymamalarını öğütüyordu. Kimlerdi bu «karanlık fikirli ard niyetliler?» Yurdunun emperyalistler tarafından sömürülmesini engellemek için tüm milliyetçi güçlere, tüm yurtseverlere çağrıda bulunan gerçek sosyalistler mi? İsmet Paşa bununla da kalmamış, yürüyüşü destekliyen Halk Partili gençleri yanına çağırarak, bu işten vazgeçmelerini istemişti. Bu gençler ise, Garp Cephesi Komutanı sıfatını taşımış olan şimdiki kurt politikacı İsmet Paşa'ya, ortanın solundaki genç yurtseverlerin, antiemperyalist eylemin dışında kalamayacağını anlatmaya çalışıyorlardı. Halk Partili gençler, entrikalar ile kişilikleri arasında bir tercih yapma durumundaydılar. Ve bu tercihi, yürüyüşü destekleme yolunda yapmak istiyorlardı. Ayakları şişen, ayaklarının etleri parçalanmış güçbirlikçi sosyalist yurtseverlerin gerisinde kalmak, yurtseverlik onuruyla bağdaşmazdı.

Yürüyüş kolu hedefe yaklaşıldıysa, Ankara'daki organizatör gençler de, 10 Kasım günü için halka dağıtılacak bildirinin metnini hazırlıyordu. Bu bildiri, TMGT, Ankara Üniversitesi Talebe Birliği, Ortadoğu Üniversitesi Öğrenci Birliği, Türkiye Öğretmen Dernekleri Millî Fedasyonu, 27 Mayıs Millî Devrim Derneği, Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Birliği, Devrimci Öğrenciler Birliği, Ankara Yüksek Okullar Talebe Birliği ve Âşıklar Derneği tarafından onaylanmıştı. Yürüyüş kolunun Mamak

Sosyalist Literatürde Terimler ve Kavramlar

Doğma sözcüğü, eskiden, daha çok dinle ilgili bir terimdi. Doğma dinde ya da felsefede doktrinin temel noktaları anlamına gelir. Doğmacılık, değişme halindeki objektif realiteyle çelişen düşünce sistemlerine körü körüne bağlılık demektir. Toplumun ileriyeye doğru gelişmesiyle doğrulanmayan gerici nitelikte sosyal teorilere de «doğmatik» denir.

Belirli tarihî şartlar içinde, doğru bir teorik iddiayı değişik şartlarda, değişik zaman ve mekân içinde otomatik olarak doğru saymak, diyalektikçe aykırı bir tutumdur ve doğmacılıktır.

Sosyalist bilim doğma değildir; ayrı ayrı durumlarda, doğru devrimci eylemin ne olacağını saptamamıza yarayan bir kılavuzdur.

Örneğin Marx zamanında, batının kapitalist ülkelerinin proleteryanın dün ya yüzündeki en devrimci gücü temsil ettiği, devrim merkezinin Batı Avrupa'da olduğu bir dönemde Batı Avrupa'nın belli başlı sanayi ülkelerinde gerçekleşecek olan sosyal devrim, bütün insanlığın sömürü düzeninden kurtuluşunu sağlayacağı iddia edilebilirdi.

Doğmatizm

Ve Marx'ta bu anlamda beyanlar bulunmak mümkündür. Bugün, geçen yüzyıldan bu yana, dünyamızın büyük değişikliklere uğradığını, devrim merkezinin Batıdan Doğu'ya kaydığını, hesaba katmadan, emperyalizmin sömürü alanı bir doğu ülkesinde kurtuluşu batı proleteryanından beklemek ve devrimci eylemden kaçınmak, doğmacı bir davranıştır ve marksizmin ruhuna aykırı bir tutumdur.

Örneğin Çarlık Rusyasında, bürokrasi, feodal güçlerin emrinde her türlü yenilge karşı gerici bir zümre idi diye ve bürokrasi terimi çarlığın halk düşmanı yönetimi anlamına kullanıldı diye; Türkiye'deki küçük burjuva bürokrasisini feodal güçlerle bir tutmak ve bu zümrenin demokratik devrim aşamasında, her zaman tutarlı olmasa da, devrimci bir potansiyeli temsil eden küçük burjuva reformizmini takdir edememek, doğmacı bir tutumdur.

ta başkente girmesinden sonra, tüm başkentlileri yürüyüşe katılmaya çağırarak bildiride şu cümleler yer alıyordu:

Büyük Türk Milleti!

Atatürk için toplanalım!

Mustafa Kemal'in milli kurtuluş idealini yaşatmak için,

Mustafa Kemal Devrimine saldıran karanlık güçlere dur demek için,

Milletçe yabancı uşaklığına düşmekten kurtulmak için,

TAM BAĞIMSIZ, GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN,

Gazi Mustafa Kemal'in Milli kurtuluşçu saflarında toplanalım!

Ve bildiri, «**YAŞASIN TÜRKİYE! YAŞASIN YARININ BAĞIMSIZ TÜRKİYESİ İÇİN MÜCADELE**» sözleriyle son buluyordu.

Ne var ki, bildiri metni üzerinde mutabakata varılmasına rağmen, hattâ bildiri matbaaya verilip yüzbin adet bastırılmasına rağmen, tertip komitesi olarak imzalarını koyan TMGT İkinci Başkanı Taylan Benli, Ankara Üniversitesi Öğ. Bir. Başkanı Bilâl Moğol ve Ortadoğu Öğ. Bir. Başkanı İskender Odabaşoğlu, Ankara vilâyetine (emniyete) yeni bir dilekçe vererek, imzalarını geri aldıklarını belirtmişlerdi. Bu öğrenci kuruluşu başkanlarının söylediklerine bakılırsa, Güvenlik Kurulu Başkanı Kemalettin Gökakın, Taylan Benli'yi çağırması ve bu işten vazgeçmesini söylemişti. Vazgeçilmediği takdirde onu kötü olacaktı. Taylan Benli, bir yandan başından geçenleri anlatıyor, öte yandan da sosyalistlere çatıyordu. Ve şimdi, daha önce hazırlanan provakasyon malzemesi öne sürülüyor, (sosyalistler sanki Anayasa çerçevesinin dışında davranmışlar gibi), türlü bahaneler uyduruluyordu.

Meseleyi İhan Selçuk açık bir dille ortaya koyduktan sonra, sosyalistlere kabahat yüklemenin ve bahane bulmanın ucuzluğu iyice ortaya çıktı.

Bu şartlarda gerçek antiemperyalistler, bütün çatlaklara rağmen, yürüyüşü sonuna dek götürmek ve Anıt-Kabir'e ulaştırmak kararındaydılar. Ama, bastırılmış olan yüzbin adet bildiri dağıtmak olanağı yoktu. Çünkü bildiride ismi gözüken üç temsilci, imzalarını geri aldıklarını bildirmişlerdi. Ankara içinde yapılacak olan bir gösteri veya yürüyüş, artık kanunsuzdu. Eylem baltalanmış, baltalayıcılar amaçlarına kavuşmuştu.

Antiemperyalist öncüler, sözlerini gerçekleştirmek için, topluca Anıt-Kabir'e gittiler ve Ata'ya saygı duruşunda bulundular.

STALİN'in Kitabı

«D YALEKTİK VE TARİHİ MATERYALİZM»

4 LİRA

BİLİM VE SOSYALİZM YAYINLARI
22 nci Sokak, 12/A

Bahçelievler - Ankara

Gençlik ve Antiemperyalist kavgası

Deniz GEZMİŞ

Çağımız, devrimcilerin Amerikan emperyalizminin adım adım kovaladığı çağdır. Çağımız, gençliğin Çekoslovakya'da ve diğer revizyonist ülkelerde karşı devrimci olduğu çağdır. Çağımız biz yaştakilerin Vietnam'da Dominik'te Meksika'da Amerikan emperyalizmine karşı döğüşerek öldüğü bir çağdır.

Az gelişmiş dünya halkları emperyalizme karşı bir savaş verirken gençlik bunun dışında kalmaz. Biz daima ezilenden yana çıkmak zorundayız. Eğer bizim kavgamız anti-emperyalist kavganın paralelinde yürümeyecekse, ayaklarımız havada kalır.

Yalnız, gençlik bu paralele savaşıırken, politik partilerden bağımsız olmak zorundadır.

Geçmişteki örnekler bağımlılığın zararlarını göstermiştir. Bu hataları bir kere daha tekrar etmenin hiç bir anlamı yoktur. Gençlik yalnız devrime karşı sorumludur, politik partilere değil. Zaman olur ki, bütün politik partiler karşı devrimci olabilirler. (Bugün Türkiye'de olduğu gibi). Bu nedenlerden ötürü gençliğin görevi anti-emperyalist kavgaya katılmak, fakat bağımsız olmaktır.

Bugün bu zorlu kavgada tek umut olması gereken devrimci gençlik bölünmüştür. Bunda şüphesiz ki, oportünist kişilerin rolü büyüktür. Dürüst, yiğit, devrimci kardeşlerimizden bir kısmı, sektelikleri yüzünden oportünistlerin etki alanına girmiştir. Bu giriş, onları, giderek karşı devrimcilerin safına düşürmüştür. O kadar ki, Amerikan er-

lerini denize atmak isteyenlere engel olmak için barikat kurmaya kadar götürmüştür. Bu gidiş onları aktif direnmenin başladığı yerde pasif direnmeye itmiştir. Çağaloğlu'nda görüldüğü gibi. Bu oportünist kişiler hiç bir şey yapmadıkları zaman faşizm gelir fobisini ortaya atarak devrimci gençliği eyemden çekmeyi denemişlerdir. Bu fobi, kısmen başarı sağlamış ve devrimci eyleme büyük darbe vurmuştur.

Bu iddiayı dikkatle incelemek gerekir. Sosyalist örgütün % 3 oy aldığı bir ortamda faşizme gitmek için hiçbir sebep bulunmazken, bunu söyleyenler Hürriyet Meydanı'nda ve Kızılay'da hiç bir şey halledilemez diyenlerle aynı düşünceye sahiptirler. Fakat bütün bunları olağan karşılamak gerekir. Çünkü, küçük buruva sosyalistlerinden daha fazlası beklenemez. Onlar, elbette ki, rahat mücadeleyi tercih edeceklerdir. Bizim bu gibilere söyileceğimiz tek şey şudur:

«Düşmesin bizimle yola

Ev'inde ağlayanların gözyaşlarını

boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar»

Devrimci gençlik Amerikan emperyalizmine ve oportünizme karşı duran gençliktir. Onun görevi, sayısının azlığına düşmanın çokluğuna bakmadan, Amerikan emperyalizmine karşı sonuna kadar dövüşmektir. O, en iyi biçimde karar veren ve uygulayandır. O, boş gecelerin değil, boylu boyuna ömrünü bu kavgaya verendir.

Yaşasın tüm bağımsızlık savaşı veren dünya halkları!

Yaşasın tam bağımsız Türkiye!

SOL

YAYINLARI

- İNSANIN TÜREYİŞİ, (basılıyor) 12,5 lira
- KAPİTAL, Birinci Cilt, (Beş Kitap, 10'ar lira)
- FELSEFENİN SEFALETİ, 10 lira
- KAPİTALİZM ÖNCESİ EKONOMİ ŞEKİLLERİ, 8 lira
- FRANSA'DA SINIF MÜCADELELERİ, 8 lira
- ÜCRET, FİYAT VE KÂR, 4 lira
- ÜCRETLİ EMEK VE SERMAYE, 3 lira
- YAHUDİ MESELESİ, 3 lira
- ANTI - DÜHRİNG, (Birinci Kitap: Giriş, Felsefe; İkinci Kitap: Ekonomi Politik, Sosyalizm), 10'ar lira

- AİLENİN, ÖZEL MÜLKİYETİN VE DEVLETİN KÖKENİ, 10 lira
- FELSEFE İNCELEMELERİ,
- EMPERYALİZM, (tükenmiştir, İkinci baskısı hazırlanıyor), 7,5 lira
- İKİ TAKTİK, 7,5 lira
- NE YAPMALI?, 10 lira
- ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI, 7,5 lira
- MARKSİZM VE MİLLİ MESELE, 7,5 lira
- SOSYALİST EKONOMİNİN MESELELERİ, 7,5 lira
- TEORİ VE PRATİK, (Tükenmiştir. Teori ve Pratik dosyası ile birlikte yayınlanacaktır), 5 lira

Kitap

İlkel Toplum Köleci Toplum Feodal Toplum

Z. Emre

İnsan toplumunun tarihi evrimine toplu bir bakış niteliğindeki kitap, bu evrimin üç evresini ele alıyor. Ve, İlkel Toplum, Köleci ve Feodal toplumları, insan toplumunun her döneminde ayırd edici niteliklerini belirleyen ekonomik alt yapı temelinden hareket ederek inceliyor.

Sol Yayınlarının yayınladığı son kitaplar arasında İlkel Toplum. Köleci Toplum, Feodal Toplum adında bir de tarih kitabı var. Üç yazar, Y. Zubritski, V. Kerov, Mitropolski, bölüm bölüm paylaşarak hazırlamışlar.

İnsan toplumunun tarihi evrimine toplu bir bakış niteliğindeki kitap, bu evrimin üç evresini ele alıyor. Ve, İlkel Toplum, Köleci ve Feodal toplumları, insan toplumunun her döneminde ayırd edici niteliklerini belirleyen ekonomik alt yapı temelinden hareket ederek inceliyor.

Dediğimiz gibi, bir tarih kitabı, ders kitabı biçiminde bir tarih kitabı, ama alışageldiğimiz tipte bir tarih kitabı değil... Uzun bir zamanı nispeten dar bir çerçeve içine sığdıran ve oldukça geniş döküman veren kitap, tarihi olayları peşpeşe sıralamak kuruluğuna düşmemiş ve olayların dış görünüşleriyle yetinerek yüzye kalmamış. Bu yüzden de ilginçliğini yitirmemiş. Tarihi olayların ortaya çıkışlarındaki nedenlerin ve doğurdıkları sonuçların tahlilini de vererek dikkatimizi her an taze tutuyor.

Kitabın konu edindiği, gerçek tarih, sadece büyük insanların, kralların ve başbuğların yaşantısının hikâyesi değil. Kitapta insanoğlunun yaşama mücadelesinin hikâyesini ve bu mücadele sürdürülürken gerek insanların doğaya karşı gerekse de birbirlerine karşı aldıkları çeşitli durumların hikâyesini buluyoruz.

İnsanoğlu, yaşamını sürdürmek için maddi servetleri üretmek ve bunu her zaman artan miktarlarda yapmak zorundadır. İnsanoğlu bu maddi servetleri doğadan elde eder. Bu onun yaşam mücadelesidir. İnsanoğlunun mücadelesi, yakın ataları antropid mavnunların iki ayak üzerinde bir duruşa geçişlerinden başlıyor. Bu ilk çağlarda insan, doğa karşısında güçsüz ve çaresizdi. Alet ve avadanlıkları, silâhları yoktur. Bu yüzden de doğaya karşı mücadelesinde öteki insanlarla elele vermek, gücünü ve emeğini birleştirmek zorundadır. Onun için yiyecek ve barınak bulduğu yerde konaklayan göçebe sürüler halinde yaşar. Bu dönemde, hep birlikte yararlanan çok ilkel de olsa üretim araçları bütün topluluğun mülkiyetindedir; topluluğun çalışmasının ürünleri de bütün üyeler arasında ortaklaşa üleştirilir.

Zamanla, kuşaktan kuşaka aktarılan çalışma alışkanlıkları ve tecrübeleri sayesinde üretici güçler gelişir ve emeğin verimliliği artar. Topluluğun ya-

şamını sürdürebilmesi için bütün topluluk üyelerinin aynı eyleme aynı şekilde katılma gereği önemini yitirir ve insan toplumunda cinse ve yaşa göre ilk işbölümü meydana gelir. Sonra, üretici güçlerin daha ileri bir evrim düzeyinde, insanlar artık av peşinde koşmak zorunda değillerdir, toprağı işlemeyi öğrenirler ve yerleşik hayata geçerler. vb...

Böylece insanlığın bütün evrimi boyunca üretici güçler gelişecektir. Üretici güçler gelişecektir. Üretici güçler, üretim âlet ve araçlarıyla, bu âletleri iş alışkanlıkları ve üretim tecrübeleri sayesinde kullanan insanı kucaklar. Âletler insanlardan bağımsız olarak gelişip mükemmelleşmiş değillerdir elbette. Ama âletler gelişip geliştikçe, insanların üretim tecrübeleri, iş alışkanlıkları ve yetenekleri de değişecektir; yani bütünüyle üretici güçler değişecektir. Ve insanlar, toplumun üretici güçlerinin gelişme düzeyine uygun düşen, bu düzeyin gerektirdiği üretim ilişkilerini kuracaklardır.

Demek ki, «Toplumun tarihi ve iktisadi evrimini iyi anlamak için üretici güçlerin gelişmesini incelemek yeterli değildir. İnsanların, maddi servetlerin üretimi sırasında ya da çalışmalarının ürünlerini değiştirmeleri sırasında kendi aralarında kurdukları bağları ve ilişkileri de iyi tanımak gerekir. Üretimde sosyal ilişkiler, maddi üretimin vazgeçilmez, zorunlu bir ögesi olan ve üretim ilişkileri denilen şeyi meydana getirirler.

«Çalışma ürünlerinin toplumun üyeleri arasında üleştirilmesi sistemini belirleyen, bu üretim ilişkileridir. Bu üleştirme, üretim ile tüketim arasındaki bağıntıyı teşkil eder ve son tahlilde, üretim araçları mülkiyetinin ayırd edici niteliğine bağlıdır. Madem ki insanlar kendi üretici güçlerini seçmekte özgür değillerdir, üretim ilişkileri insanların iradesine bağlı değildir. Her kuşağa, kendinden önceki kuşaklardan belirli bir üretici güçler düzeyi miras kalır ve bu kuşak, üretici güçlerin evrimi bu son üretim tarzını da eskitip yok edinceye kadar kendilerine miras kalan belirli üretici güçler düzeyine uygun düşen bir üretim tarzının kanunlarına boyun eğerler.

«Üretici güçlerle buna tekâbil eden üretim ilişkilerinin tümü, tarihi bakımdan belirli bir üretim tarzı meydana getirirler ki, bu da toplumsal yaşantının maddi temelini teşkil eder. Maddi servetlerin üretim tarzı toplumsal ilerlemenin belirleyici kesin faktö-

rüdür ve evrimin her döneminde toplumu karakterize eder. İnsan hayatının maddi temeli üretim tarzı olduğuna göre, toplum tarihi de, üretim tarzlarının gelişmesi ve düzenli olarak bir birlerini izleyişi tarihi olarak ele alınmalıdır. Böyle ele alınca da, toplum hayatının her dönemi o üretim tarzına uygun düşen üretim tarzı kanunları incelenmeksizin anlaşılabilir.»

Bu satırlardan da anlaşıldığı gibi kitap, tarih anlayışı ve araştırmaları bakımından aydınlatıcı, çok önemli bir örnek. Kitapta, tarihi maddeciliğin toplum olaylarının incelenişinde nasıl gerekli bir anahtar olduğunu görüyoruz. Ve diyalektiğin doğa olaylarına olduğu gibi, toplum olaylarına da parlak bir şekilde uygulanışına tanıklık ediyoruz.

İnsan toplumunun ne doğrultuda geliştiğini ve hangi süreçlerden nasıl geçtiğini, evrimle devrim arasındaki nitelik ve nicelik bağlantılarını öğreniyoruz. Bu bizim için sadece tarih merakımızı aydınca bir tatmin edici demek değildir. Bunda da bir yarar vardır elbette. Ama daha önemli olan karşılaştığımız toplum yapılarının hangi evrim düzeyinde olduklarını doğru saptayabilmemiz için bize yol göstermesidir. Bu da, gerek başka toplumları ve gerekse kendi toplumumuzu daha iyi değerlendirmemiz ve onun doğru yerini saptadıktan sonra, hangi doğrultuda değişime uğrayacağını doğru anlayarak eylememizi bu doğrultuya göre ve doğru olarak ayarlayabilmemiz bakımından önemlidir.

İnsanlığın çağlar boyunca tanımış olduğu değişik toplum biçimlerini, belli başlı özellikleriyle bilmeden, henüz bilimsel açıdan gerektiği gibi incelenmemiş bulunan Türk toplumunu, bugünkü durumunda bile, doğru olarak yorumlamak imkânsızdır. İlkel komünal toplumun izlerini taşıyan aşiret ilişkilerini, derebeylik ilişkilerini, komprador kapitalizminin zorunlu kıldığı iktisadi ve sosyal ilişkileri bağrında barındıran heterojen Türk toplumunda, doğru devrimci çizgiyi saptayabilmemiz için çağdaş kapitalist toplumun işleyiş mekanizmasını anlatan ekonomi politik kadar, tarihi materyalizmi de bilmemiz gerekir. Kitap bu bakımdan da okunmaya değer.

Ayrıca, açık dili, tutarlı fikir düzeyi ve renkli anlatımı ile zevkle okunacak bir kitap. Özellikle daha önce bu konularla ilgilenmeye vakit bulamamış olanlar, klâsik kitaplardaki tarih olaylarının gerçek nedenlerini örten perdenin gözlerinin önünde sıyrıldığını ve evreni daha bir iyi anladıklarını hissedeceklerdir.

Sanat

Sanat ve Devrim Lunaçarski

Sovyetlerin yönettikleri gibi, devrimci bir devlet için sanat sorunu şöyle konulur: Devrim sanata ne verebilir, sanat devrime ne verebilir? Elbette ki, devlet, devrimci fikir ve beğenileri sanatçılara zorla kabul ettirmeyi tasarlamaz, çünkü gerçek sanatın başta gelen niteliği sanatçının içtenliğindedir.

Ama cebir bir yana, başka etkileme yollarına; ikna, teşvik ve cesaretlendirmeye, yeni sanatçıların uygun biçimde yetiştirilmesine önem verilmiştir. Bütün bu çâreler, sanatın devrimci esini (ilhamı) diyebileceğimiz şey için kullanılmalıdır.

Şu son zamanların burjuva sanatını nitelendiren belli başlı nokta, bu sanatın bir muhtevadan yoksun oluşudur. Eğer hâlâ biraz olsun bir sanat görüşümüz varsa; bu da geçmiş zamanlardan arta kalmadır. Her şeyde, müzikte, resimde, heykelde, edebiyatta muhtevası olmayan bir biçim, aşırı ölçüde ortaya çıkmaktadır. Stilin bundan zarar gördüğü apaçık belli oluyor. Gerçekten de son burjuva çağı, mimaride

Acı Lokum

Acı lokum,
Acı lokum
Seni sevmek değil
İçime dolduruyorum

Sen ışık
Sen gerçek
Sen varlığım
Sen yokluğum
Sen canımın içi Türkiyem
Sen yüreğimin sancısı, halkım,
umudum
Sen koca bir asmada
Salkım salkım gün görmemiş
koruğum
Sen bitmeyen, tükenmeyen Sabır
tohumum
Sen sinsice sömürülen
Sen yüreğimin ağrısı Anadolum
Sen memnu meyvam
Deli balm
Acı lokumum

Seni sevmek değil
İçime dolduruyorum

Acı lokum,
Acı lokum,

Orhon M. Arıburnu

bile, hattâ günlük hayatla ilgili dekorda bile, gerçek bir stil yaratamadı: Ancak eklektizmin (seçmeciliğin) tuhafıklarını ve saçmalıklarını verebildi. Salt biçim üstüne araştırmalar, günlük fantaziler, çeşitli hileler ya da bir çeşit abrakadabra akıl cambazlığı ile renklendirilen, oldukça da ilkel bir bilgiçlik taslama biçiminde dejenere olmuştur. Şu da var ki, gerçek biçim mükemmelliği salt biçim araştırmalarından gelmez, bütün bir çağ boyunca yığınlar açısından biçimle duyma ve düşünmenin özel tarzları arasındaki uygunluktan gelir.

Burjuva toplumu, 10, 20 ya da 30 yıldır sanatçı anlatımlara (ifadelere) layık özel duygulara ve fikirlere sahip olmadı.

Devrim, dikkate değer bir genişliği, büyük bir derinliği olan fikirler getirir. Ve devrim, çevresinde, coşkun, karmaşık, yan basit ve yüzeysel olmayan kahramanca duygular uyandırır, onları körikler, ortaya çıkarır.

Elbette ki, eski sanatçılar, anlamaya bile ulaşamadıkları bu yeni değerler karşısında yetersiz kahırlar. Ve kimbilir, ne denli yaban bir ilkel tutkular ve çar düşünüşler seli karşısında sanırlar kendilerini: Oysa onların bu yanılması, bu kuruntusu, kendi miyopluklarından ileri gelmektedir. Bunlardan bir çoğu, en yetenekli olanları aydınlatılabilir: Gözlerinin önündeki perde kaldırılabilir. Ama, en başta gençliğe, çok daha kolay heyecanlanabilen, akkoraşmış devrim ateşinde eğitimini daha kolaylıkla alabilen gençliğe güvenmek gerekir. İşte devrimin sanat üzerinde güçlü bir etki yarattığını görebilmeyi bu rolünden bekliyorum. Daha kısacası, öyle sanıyorum ki, sanat, bu berbat çöküntü halinden, salt biçimcilikten kendini çekip çıkarabilecek, büyük düşünceleri ve büyük heyecanları başkalarına da aşılayabilecek bir şekilde ve güçle ifade etmek olan gerçek görevini yeniden üzerine almaktadır.

Ama devlet, sadece sanatın bu yenilenmesini düşünecek değildir. Devletin, kültürün ilerlemesi bakımından başka bir görevi, günlük bir görevi vardır: Devlet, ülkenin her köşesine devrimci düşüncüyü, devrimci duygu ve davranışı yaymalıdır. Bu konuda hükümet, kendi kendine, bu amaca ulaşmak için sanatın yararı ne olabilir diye sorar. Cevap açıktır: Eğer Devrim sanata bir ruh verebilirse sanat devrimin dili olabilir.

Propagandanın etkinliğini bilmeyen var mıdır? Ama gerçek propaganda nedir? Ve propaganda, olayların ruh-

Gitme Kal

Nice nice acıları aklına getir
Bunca yoksulluğu aklına getir
Gözyaşlarını aklına getir
«GİTME KAL» var yok dinlemez
bir çocuk isteğidir

Gitme aklına getir
Kıraç mı kıraç toprakların üstüne
Güneşler açar yağmurlar kesilince
Çırlı çıplak kayada yeşerir incir ağacı
Dağların kuyusunda bir uslu çiçek
Dağıtır mavisini kendi kendine
Gitme beraberlik içinde
Nasıl sevinirdik aklına getir.

Herşeyi herşeyi aklına getir
Gece yarılarını aklına getir
Söylediklerini aklına getir
Sinsi yağmurlar yağıyordu
Soğuktu
Yaktığımız ateşi aklına getir

Nelenden geçiyorsun aklına getir
Gitme dünyamızın her yerinde
Yorgun eller gülleri derleyince
Ellerin sevincini aklına getir
Güllerin sevincini aklına getir
Ne çok severdik seni aklına getir

Arif Damar

suz, kuru bir şekilde ve objektif olarak ortaya konuşandan, mantığa dayanan ispatlamalardan, bizim dünya anlayışımızı meydana getiren delillerden nerede ayrılır? Gerçek bir ajitasyoncunun propagandası dinleyicileri, okuyucuları heyecana getirmekten ve doğrudan doğruya onların iradeleri üzerinde etki yapmaktan ibarettir. Propaganda devrimci öğretimin getirdiği her şeye bir ateş, bir kaynaşma, göz kamaştırıcı bir parlaklık ve renk verir. Şimdi burada vaizden söz etmek gerekecek: Evet, biz hepimiz birer vaiz, vaiz vericiyiz. Propaganda ve ajitasyon, yeni bir inancın derin bir bilgiye dayanarak durmadan vaiz edilmişinden başka bir şey değildir.

Bu vaiz verişte sanat bulduğunca, vaizin etkisi daha kuvvetli olacaktır, bundan şüphe edilebilir mi? Sanatçı bir konuşmacının, sanatçı bir yazarın, yüreklere giden yolu, böyle bir sanatçı bir yeteneği olmayanlardan çok daha çabuk bulduklarını bilmez miyiz? Ama kolektif propagandacı, kalabalıklar için zamanımızın vaizidir. Öyleyse devrimci örgüt bütün sanat âletleriyle donatılmalıdır, bu sanat âletleri ajitasyon araçları olacaktır. Yalnız afiş değil, daha derin düşünceleri, daha güçlü duyguları içinde taşıyan tablo, heykel, daha kalıcı yapıtlar da devrimci gerçeğin kavranılması için öğretim kaynakları olabilirler.

Eğitim kadrolarımız yığınları harekete geçirdiğinde, ritm okullarımızın öğrencilerinin grup halinde ilerledikleri görülecek, onlar dansa gerçek yerini verecekler.

«Oy İsteriz, ama seçim başlıbaşına bir hedef değildir. Kalabalıklar ve alkışlar bizim için hedef olmamalı. Önemli olan, parti militanlarıdır. Sosyalizmin kendi özünde hürriyet olduğu için halkımıza sosyalizmi anlatmak yeter.»

TİP Kongresinden Üç konuşma

Türkiye İşçi Partisinin 3. Büyük Kongresinde gerçek muhalefetin temsilciliğini yapan ve doğru eylem çizgisini savunan delegelerden, söz alma sırasına göre ilk ikisinin konuşmalarını aşağıda sunuyoruz.

TİP'liler sosyalist Türkiye'nin kurulması için Amerikan emperyalizmine karşıdır. Ancak henüz bu bilince ulaşmamış ya da sosyalizmi çıkarlarına aykırı bulan seçitli toplum tabakaları da bir noktaya kadar anti emperyalist eyleme katılabilirler ve katılmaktadırlar.

Bu konuda Türkiye son bir kaç yıl içerisinde büyük değişiklikler geçirmiştir. Bilinçsiz Amerikan hayranlığının yerini eylemli Amerikan aleyhtarlığı almaktadır. Artık gençler, işçiler, köylüler tam bağımsız bir Türkiye'nin kazanılması için mücadele ediyorlar. Emperyalizm, kamu vicdanında olduğu kadar çarşıda, pazarda, sokaklarda miting alanlarında tel'in ediliyor. Bu safhada anti emperyalist mücadelenin daha başarılı ve etkili olarak yürütülmesi ödevi partimize düşmektedir.

Şu halde partimizin sosyalizme yönelik temel ilke ve amaçlarından sapmadan, Amerika'ya karşı eyleme katılan bütün güçleri birleştirmesi gerekmektedir.

Bağımsızlık mitinglerinde konuşan sözcülerin kişiliklerinden çok söyledikleri sözler ortaya attıkları fikirler önemlidir. Biz onların eyleminden, öncülüğü kaybediyoruz endişesiyle uzak kalmamalıyız. Programımızdaki temel ilkelere sadık kaldığımız sürece Türkiye'de bu işin öncülüğünü yapacak başka siyasî örgüt yoktur.

Bizim dışımızdaki, örgüt ve tabakalardan da gelse, anti emperyalist her davranış, bir yönü ile kitlelerin sosyalizme yaklaşması sonucunu doğurmaktadır. Elbette mitinglerle gösteri yürüyüşleriyle, iktidarlar değişmez. Ancak bütün bu eylemler emekçi halkı kendi partisine ve bağımsızlık ülküsüne götürecektir somut olaylardır.

Bir yandan halkı anayasadan doğan toplantı ve gösteri yürüyüşü haklarını kullanmaya çağırırken, diğer taraftan TİP'lileri bu eylemlerin dışında tutmak çabaları, söz ve eylem arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktadır.

Partimiz, bir takım kısa vadeli yanlış değerlendirmeler sonucunda, anti emperyalist mücadele konusunda üzerine düşen şekilde, toparlayıcı ve bir-

leştirici olamamıştır. Özellikle ülkemizde büyük bir dinamizmin unsuru olan gençlik hareketlerine, gereken önem verilmemiştir. Zaman zaman partili gençler eylemin dışında tutulmak istenmiştir. Meseleler sokağa dökülürse ardından faşizm gelir endişesi yerisizdir. Çünkü faşizm şu anda Türkiye'mizde kol gezmektedir.

İttifak halindeki sömürücülere ya da satın alınmış işbirlikçilerine karşı, ulusal bağımsızlık ve halk cephesi ku ramazsak asıl o zaman faşizm gelir.

Sayın delegeler;

Sosyalist kolay yetişmiyor. İB' r yandan yeni elemanlar kazanmamız icabederken öte yandan mevcutları da koruyabilmeliyiz. Geçen kongrede anti emperyalist mücadele sorununun gereğince tartışılmaması, eylemimize vararlı olan pek çok partinin uzak düşmesine, bir kısmının da parti üyeliğini kaybetmesine sebep oldu. Hatâlar telâfi edilmelidir. Kaybedilenler tekrar kazanılmalıdır.

Açıklığa kavuşmamış konulardaki düşünce ayrılıkları sebebiyle partimizden uzaklaştırılan sosyalistlere tekrar saf larımıza katılma imkânının verilmesi bizi daha tutarlı, daha güçlü kılacaktır.

Yukarıda kısaca özetlemeğe çalıştığımız düşüncelerimizi sayın delegelerin dikkatlerine sunar, hepinizi başarı dilekleriyle selâmlarım.

Ayten Okan (İzmir Delegesi)

Türkiye İşçi Partisinin

Sayın Kurultay Delegeleri,

Partimiz sosyalist dünya görüşünü kabullenmiş ve bunun mücadelesini yapan bir partidir. Bu yüzden ülkemizde bilimsel sosyalizmin teorisinin çizdiği stratejiden başka bir yolun benimsenmesinin partimiz açısından olanaksız sayılacağı açıktır. Bu stratejinin dışında, bilimsel sosyalizme uygun olmayan ve ancak sosyal demokratların benimsiyebileceği türden davranışlarla başarıya ulaşıldığı dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir. Bu yanlış stratejiyi ortaya atanlar, «anti-emperyalist

mücadeleyi sadece sosyalistler yürütmektir» yolunda bir iddiada bulunmaktadır. Oysa bilimin bize öğrettiğine göre, emperyalizmin girdiği yerde, emperyalizmin nüfuzu kırılmadan, emperyalizm kahredilmeden sosyalizm kurulamaz.

Ülkemiz yarı sömürge-yarı feodal bir ülke olduğuna göre önümüzdeki devrimci adım millî demokratik devrimdir ve atacağımız şiarlar buna uygun olmalıdır. Kaldı ki partimizin programı da bir millî demokratik devrim programıdır. Yani toprak reformu demokratik bir şiardır. Bankaların devletleştirilmesi millî bir şiardır. Neden millî demokratik devrim?

SOSYALİZM İÇİN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM

Bu aşama geçildeden, yani ülkemiz bağımsız ve demokratik bir ülke olmadan sosyalist devrim gerçekleşemez. Millî, yani Amerikan emperyalizmine karşı, Demokratik: Yani feodalizme, ağalığa karşı savaş. Her yerde millî kurtuluş savaşları bu şiarlar altında başlatılmış ve yürütülmüştür. Bu durumda devrimcinin görevi bu durumu kavrayıp ondan sonra bu stratejinin ışığında sınıfların tahlilini yapmak ve dostu düşmanı ayırd etmektir.

Bu bakımdan bilimsel olmayan, ütöpik ve emperyalizm tarafından ihracat metaı olarak düşün hayatımıza sokulmuş görüşlere meydanı boş bırakamayız.

TİP'in görevlerinden en önemlisi öncelikle proleteryaaya, köy ve şehir emekçilerine sosyalist bilinci yaymak, halkı anti-emperyalist mücadeleye hazırlamaktır. Fakat dört il boşageçmiştir.

Genel Merkezin tabanla ilişkisi yoktur. Artık dönüklüğe paydos diyelim, emekçi halk deyip de emekçi halkın içine girmekten korkanlara paydos diyelim. Salon numaralarına paydos diyelim.

Sosyalizm galip gelecektir.

Türkiye halkı emekçilerin partisinin önderliğinde emperyalizmi kovacaktır. Yaşasın halk savaşının zaferi.

NAZIM YAZAR
(İçel Delegesi)

TÜRK SOLU: Haftalık Gazete • Sahibi: Şerif Tekben • Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen • İdare yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon: 27 39 61 • Ankara Temsilciliği: Ahmet Say, Yüksek Caddesi Bayındır Sokak No. 43/A • Dizgi tertip: Yüksel Matbaası, Baskı: Özdemir Matbaası

İstanbul Dağıtım: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 • Ankara Dağıtım: Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi • Ege Bölgesi Dağıtım: Orhan Özışman, İzmir • Yıllık Abonesi: Yurt içi 40 TL., Avrupa uçak: 80 TL., Amerika uçak: 170 TL., • İlan santımı 20 TL., Yayın İlanları % 50 indirimlidir.